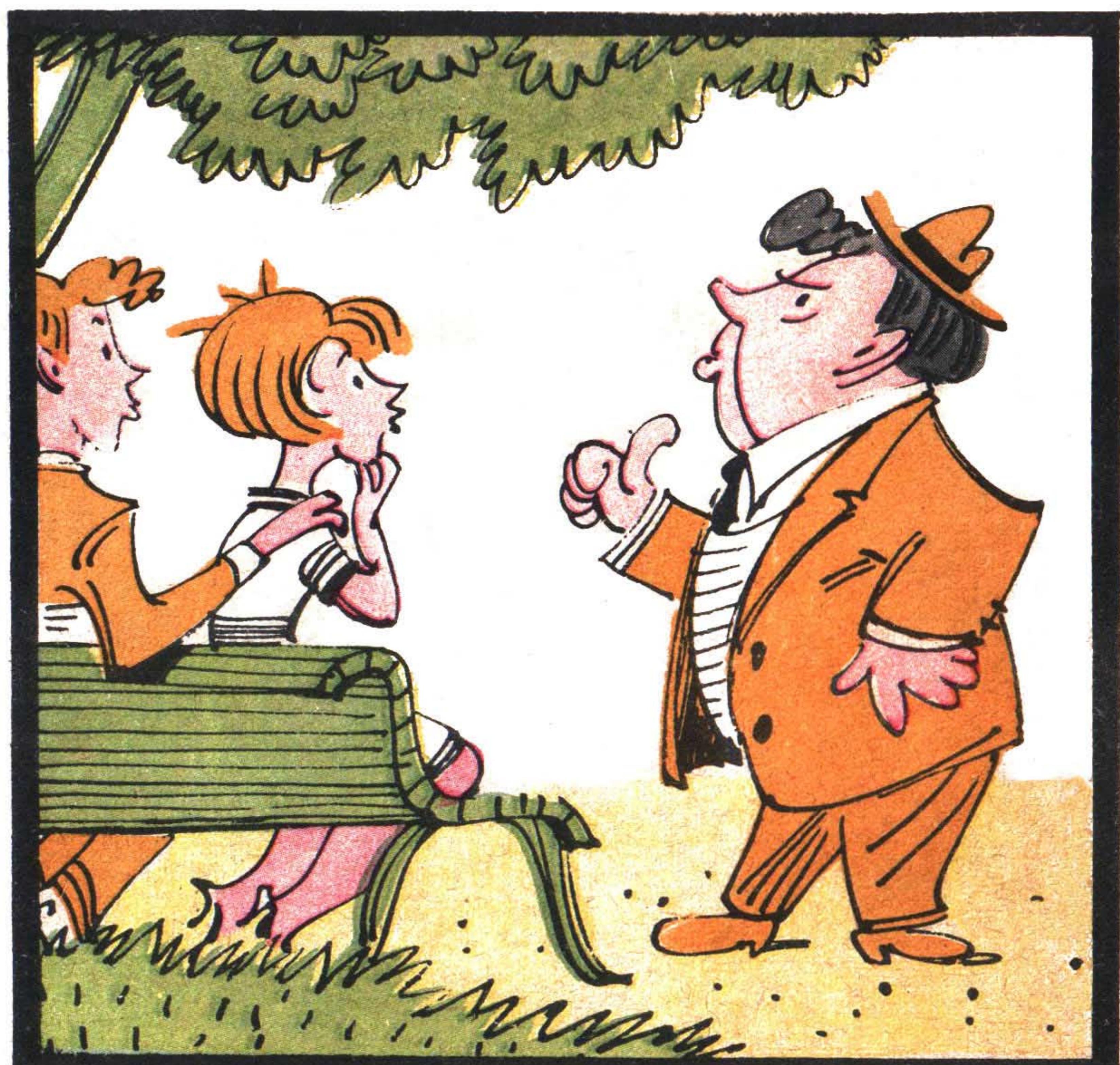
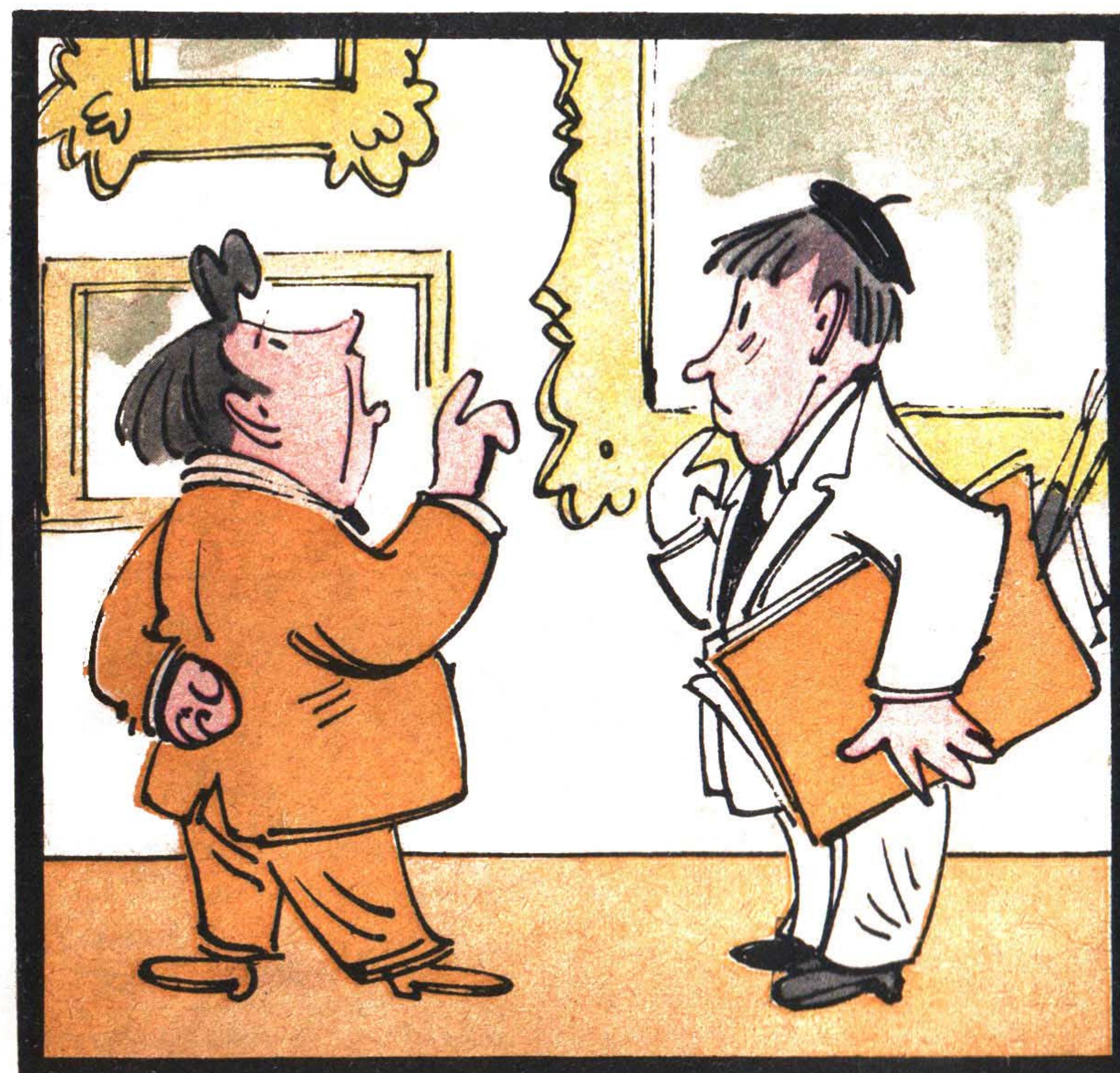

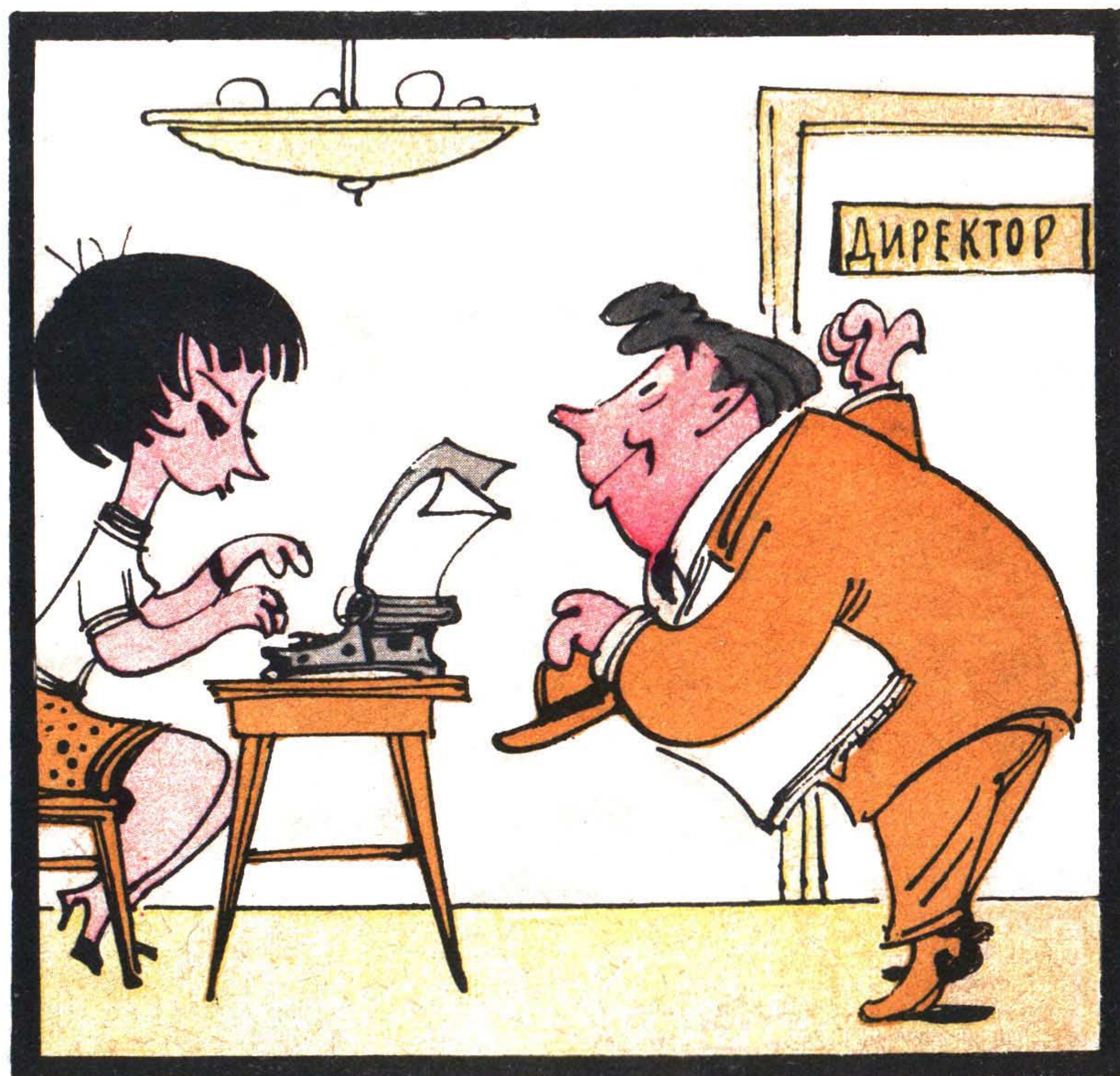
— Якщо тебе цікавить моя думка, як варити борщ...

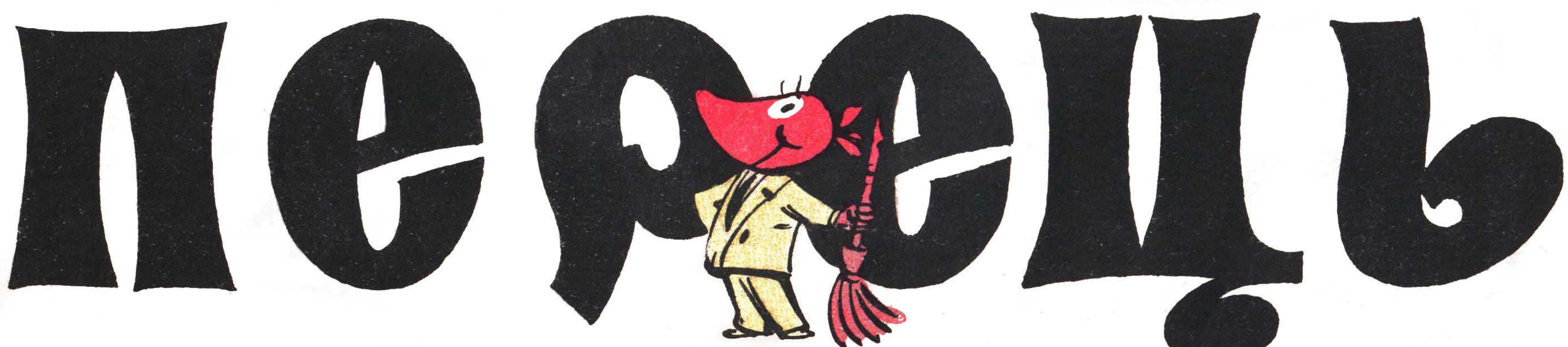
— Якщо вас цікавить моя думка про поведінку в громадському місці...

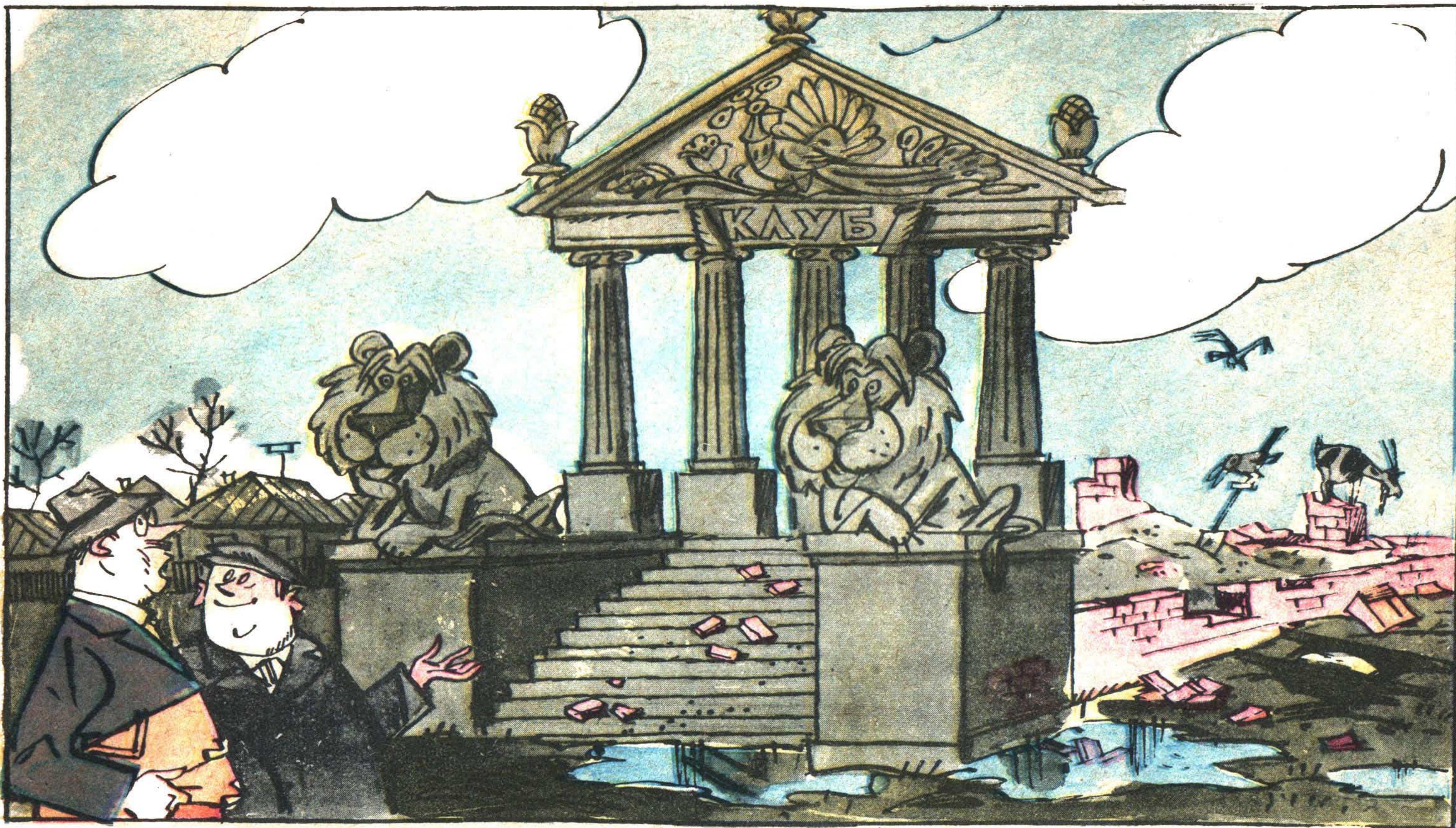

— Якщо вас, товаришу митець, цікавить моя думка, як треба писати картини...

— Ви не знаєте, якої думки про це Іван Іванович?..

— На жаль, трішки не розрахували — на зал не вистачило коштів.

ТРИБОК став на місце

Тодось Григорович — людина принципова і права свої знає. Він нікому не дасть над собою збиткуватися. Варто було його синові Славкові схопити третю двійку з арифметики, як Тодось Григорович сів до столу і тут таки написав до редакції листа, в якому скаржився на міністра освіти. Буде він принижуватися до розмов з якимсь там вчителями-директорами. Треба брати вище. Дружина його, Ганна Дмитрівна, відмовляла, натякала, що, може, й нема тут міністрової вини, але Тодось Григорович залишився непохитний. Міністр за свої кадри мусить відповідати.

Коли в кухні почав барахлити кран і Ганна Дмитрівна натякнула, що непогано було б запросити слюсаря, Тодось Григорович нічого їй не сказав, зміряв її з голови до ніг і сів писати скаргу на міністра комунального господарства.

Якось увечері Тодосеві Григоровичу з великим запізненням вручили телеграму. Він слова не сказав розсильному, але тут таки сів до столу і написав, куди слід, що міністр зв'язку не справляється з своїми обов'язками.

Другого дня в «Гастрономі» йому замість трьохсот грамів голландського сиру зважили триста грамів костромського, ще й не додали дві копійки здачі. Тодось Григорович не з тих, що вимагають книгу скарг, кличуть негайно директора і взагалі кричать на весь магазин. Тодось Григорович знає, що треба дивитися в корінь і копати глибше. Тому, прийшовши додому, він сів і написав у відповідній інстанції скаргу на міністра торгівлі..

...Зламалася клямка на балконних дверях. Ганна Дмитрівна, єхідна, як всі жінки, примруживши око, запитала:

— Тодось, а чому б тобі не поскаржитись на міністра чорної металургії? Клямка, здається, по його парадії проходить...

Тодось Григорович нічого не відповів, але скаргу на міністра чорної металургії не став писати. І не тому, що керувався гнилим лібералізмом, просто не був певен, що клямка сталева або чавунна. Може, вона із якогось сплаву? Може, вона по міністерству кольорових металів проходить? Для чого брати гріх на душу?

...Іхали вони втрьох на дачу. Тодось Григорович, Ганна Дмитрівна і Славко. Іхали в електричці. Ганна Дмитрівна дивилася у вікно,

Славко зосереджено смоктав півника на палиці, а Тодось Григорович куняв над розгорнутою газетою. Раптом електричка різко загальмувала, з верхньої полиці прямо на тім'ячко Тодосеві Григоровичу впала важка валіза, а далі... далі він нічого не пам'ятав.

Очуняв Тодось Григорович від того, що хтось йому бризкав у обличчя чаєм з термоса. Першу допомогу подала вірна дружина, а що води холодної під рукою не було, вона й скористалася термосом.

— Що сталося? — ледь чутно прошепотів Тодось Григорович.

— Розумієте, — пояснювали йому, — щось там нахомутував стрілочник, електричка пішла, як то кажуть, не в той семафор і, коли б не машиніст, могла б бути аварія. Він вчасно загальмував...

— За такі речі з роботи знімати треба! — обурився Тодось Григорович.

— Кого? — механічно запитала Ганна Дмитрівна, бо була певна, що Тодось Григорович зараз скаже: «Як то кого? Міністра шляхів сполучення, звичайно».

— Як то кого? — здивувався Тодось Григорович. — Стрілочника, звичайно.

«Господи, — подумала щаслива Ганна Дмитрівна, — це ж ота валізка, що на тім'ячко йому впала, якийсь трибок у голові на місце поставила. Змінився на очах чоловік, не буде тепер з міністрами воювати».

А Тодось Григорович обмачував гулю, що зростала, як на дріжджах, і переконано говорив, що повний порядок буде тільки тоді, коли кожен, незалежно, який він пост обіймає, чесно виконуватиме свої обов'язки.

Тепер у Ганні Дмитрівні сумнівів більше не було: під механічним впливом валізки трибок у голові Тодося Григоровича, маленький трибок став на місце, обіймає ту посаду, яку йому належить обіймати, і тепер буде повний порядок.

Де та валізка була раніше?

І дарма іронізують, коли кажуть, що стрілочник винен. Буває, що й він винен, але в даному разі стрілочник дуже навіть став у пригоді.

Микола БІЛКУН.

ДЛЯ ФІЗИЧНОГО ЗАГАРТУВАННЯ

Ще донедавна любителі спорту загартовувались у домашніх умовах за допомогою гантелів, еспандерів та скакалок. Бориславська мебльова фабрика, дбаючи про масовий розвиток фізкультури, випустила у продаж спортивну новинку — м'які стільці. Приваблює простота користування цим інвентарем: кожна, навіть нетренована людина, сівши на бориславський стілець, несподівано зробить сальто назад. На жаль, повторити вправу вдається не кожному, бо вже при першому підході стільці часто розсипаються.

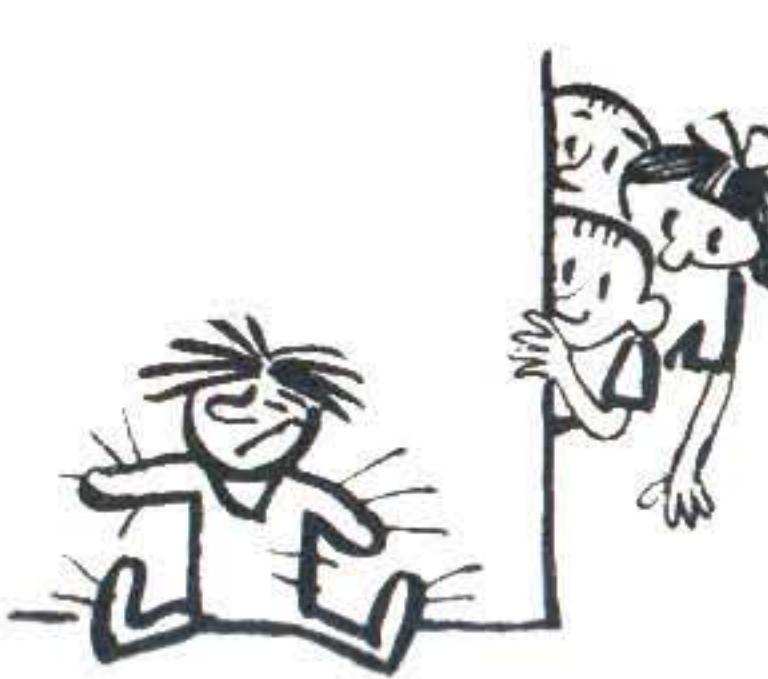

ШАСЛИВОГО ПЛАВАННЯ!

КОВЕЛЬ Волинської області. (Спец. кор. ТАП). Тут відбулася традиційна церемонія відкриття весняно-літньої навігації по вулиці Павлика Морозова. На неозорі водні простори вийшли пароплави, катери, шхуни, яхти й баркаси. За традицією перший рейс здійснили представники міськради та міськкомунгоспу. Вони запевнили присутніх у тому, що вже в недалекому майбутньому водою заливатимуться й деякі інші вулиці рідного міста. У зв'язку з таким станом благоустрою в Ковелі, ставиться питання про передачу міськраді кількох суден на підводних крилах.

ОЛЕНКА ПІД БОЙКОТОМ

ПОЛТАВА. (Терміново). Тут відбувся загальноміський мітинг вихованців дитячих ясел. В одноголосно прийнятій резолюції полтавські сосунки і повзунки ухвалили оголосити бойкот ляльці «Оленці». Вона начинена гвіздками і шпильками й при першому ж дотику боляче дряпається.

СОЛОНІЙ ГРАНІТ

ТЕПЛИК (Вінниччина). Голова місцевої райспоживспілки Ф. Кравчук використав приазовські пилові бурі у своїх цілях. Завдяки їм він покрив товстим шаром занесеного пилу сотні тонн кухонної солі, розвантажені для райспоживспілки на станції Кублич. Тепер сіль у надійному сховищі. Для неї не потрібно будувати ні складів, ні навісів. Перед вивезенням до крамниць сіль, яка набула гранітної твердості, за допомогою сокир, ломів та лопат подрібнюється на кілограмові шматки. Це дозволяє обходитися без упаковки.

ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМІ

Коли робити вихідний у бані — в понеділок, вівторок чи середу? Така дискусія точилася на одній з останніх нарад комунальників м. Сімферополя. Найцікавіше рішення знайшла дирекція центральної бани № 1: і в понеділок, і у вівторок, і в середу. А ще — у четвер і п'ятницю. По чотири-п'ять днів не працює баня. Банщики стверджують, що в кранах немає гарячої води. Дирекція запевняє, що на складі немає палива. А сімферопольці кажуть, що в міськомунгоспі немає порядку.

ГРІХОПАДІННЯ ПРАВЕДНИЩІ

І летять з бабусиної скрині бабусині скромні по-
житки. Культосвітня бригада шукає сивухи...

Погнали О. П. Лахтюк з культосвітньої ниви. Та не на таку напали. «Герої не здаються!» — заявила вона завідуючому відділом культури, і подала на нього до суду.

Суд засідав. Суд розглядав. Сказав твердо:
— Ні, голубонько, крути-верти, а звільнена

Вона до обласного суду. Обласний — те ж саме.

До прокурора республіки — прокурор те саме. Попливли тоді скарги у всі усюди. Кожній інстанції О. П. Лахтюк претензійно викладала свої законні громадянські права. І жодним словом ніде не обмовилася про законні громадянські обов'язки. Про ті вимоги, які перед кожною радянською людиною ставить держава. У кожному листі «потерпіла» запитує: «Хто заплатить мені за вимушений прогул?»

У Кортелісах один старенький хлібороб мені сказав:

— Ви вже, мабуть, з десятий, хто приїжджає у тій справі. А чому б не можна з такими людьми робити, приміром, так. Написав ти тутору скаргу. Приїхав чоловік, перевірив. Брехня. Поверни, брехуне, державі гроші, які вона на перевірку витратила. Оплати за «простій» тих людей, яких від діла відривають, щоб твої фіглі-міглі вияснити...

Справді. А чи не час прислухатись до поради чесного хлібороба?

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Ратнівський район Волинської області.

P. S. Коли фейлетон уже було написано, до редакції надійшла ще одна скарга від О. П. Лахтюк. Тепер уже на автора. Мовляв, висилайте іншого кореспондента. Бо той неправильно розібрався. І взагалі я сумніваюся: може, це ще й не він.

Не сумнівайтесь, Ольго Петрівно. Це таки був я.

Е. Д.

A horizontal row of 20 identical blue circular tokens, arranged in a single line. Each token has a slightly irregular shape and a visible texture, resembling a stylized coin or a button.

Мал. А. СВИНЦОВА

Куди показує крива.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

СМІЛИВЕ МИШЕНЯ

Гукнуло п'яне Мишеня Слону:
«З дороги геть!
А то як стус-сону!»

ВОВК НА СУДІ

— Так, признаюся, я задер Вівцю.
Пом'якшения ж прошу на тій підставі,
Що потерпілу з ів таки не всю —
Бо ж ратиці — ціліснікі заставив!

НАСОЛОДА

Я вчора бачив фільм новий,
Такий,
Що, дивлячись його, відпочивав:
Слав.

ІСТИННИЙ УБОЛІВАЛЬНИК

Він навіть на суді гукнув осатаніло:
«Суддю на мило!»

ДВА КОЛЬОРИ

(Майже за Д. Павличком)

Два кольори, моїх два кольори.
В оба пофарбував я у квартирі холл.
Два кольори, моїх два кольори —
Червоний — то любов, зелений — то фут-

бол.

Олекса НАЗАРУК.

м. Сокаль.

ОСОБИСТИЙ ПРИКЛАД

«Рости потрібно!» — кожен день
Нагадує Деревам Пень.

ДОПОМОГА

Хваливсь Батіг: — Угрівсь я, весь у милі.
Ну й натрудивсь! — Допомагав Кобилі.

ЗВИЧКА

Я в рік одержую не менш як дві догани,
Й нічого, бач. Живу. І непогано.

ДРІБНИЦЯ

Я головне зробив: склав план. А вам дрібниця
Лишилася: виконувати, трудиться.

А. ОВСІЄНКО.

м. Обухів.

ЕПІТАФІЇ

Симуляントові

І досі люд над тим мудрує,
Чи вмер цей тип, чи симулює?

Сварливій жінці

Ні в пеклі, ні в раю її місця,
бач, нема —
Пересварилась з усіма.

Зрадливому

Він довго жив би, далебі,
Та зрадив якось сам собі.

Запеклій самогонници

Жила-була вертка така,
Горілку гнала з буряка.
Тепер, коли чорти взяли,
Жене з пекельної смоли.

Василь СУХОМЛІН.

м. Кролевець
Сумської області.

Не буду критися, вже давно я виношував ідею написати якусь наукову працю. От тільки не міг уторопати, як до неї підступитися. А оце недавно, повірите, мені пофортунило.

Пофортунило у буквальному розумінні слова. Бо в самому тлумаченні поняття «фортуна» я знайшов не тільки свою наукову тему, але й ключ до її розробки.

«Фортуна — в римській міфології богиня щасливової долі, — роз'яснює енциклопедія. — Зображені Фортуну молодою жінкою з рогом достатку в руках, із зав'язаними очима, іноді на колесі».

Так от, щодо колеса. З приводу нього у мене виникли деякі серйозні міркування. Мені, наприклад, здається, що примушувати жінку — хай навіть і молоду — стояти на хисткому колесі щонайменше безтакто.

Інша справа — чоловіча стать. За твердим передуманням автора цих рядків, художник повинен був на божественному колесі зобразити мужчину. І не з рогом достатку, а з жезлом автоінспектора в руках. Якщо ж художник цього не зробив, то, очевидно, тільки через те, що в його часі ще не було ні автоінспекторів, ні жезлів.

Висуваючи таку гіпотезу, я, само собою, мушу її чимось обґрунтувати. Ну що ж, за аргументами діло не стане. І читач, можна сподіватися, не буде ремствувати, що якусь частину тих аргументів йому піднесуть у вигляді цитат. Бо що то за наукова праця без цитат?

Так от — цитата перша. Її запозичено у В. А. Перебийноса: «Повертаючись з роботи, — пише він, — приблизно о 17 годині 30 хвилин я підішов до будинку № 51 по проспекту Леніна. Зупинився, щоб пропустити трамвай, який стояв на зупинці. В ту мить промчав з великою швидкістю автомобіль «Запорожець» і на пішоходній доріжці з такою силою налетів на жінку, що вона головою вибила вітрове скло... Метрів за двадцять машина зупинилася».

Ну, ясна річ, читач уже здогадався, що це — свідчення очевидця. Можна було б процитувати ще й свідчення десятка інших очевидців згаданої події, та, мабуть, істотної потреби в цьому немає. Всі вони говорять про одне й те ж — про кричуше порушення правил вуличного руху, в результаті якого інженер-економіст Ніна Михайлівна Л. — мати десятирічної дитини — опинилася в лікарні з проломом черепа і струсом мозку.

А що ж сталося з тим водієм? — безумовно поцікавиться читач.

Водій «Запорожця» ДНЛ № 17—60 Віктор Омелянович Бакунькін, як не важко здогадатися, в той час був п'яний (це підтверджено й медичною експертизою). Коли ж хміль з нього вивітрився, він тверезо оцінив обстановку: «Доведеться з м'якого сидіння «Запорожця» пересісти на тверду лаву підсудних».

Оцінив, треба йому віддати належне, цілком резонно. У тому становищі, в якому він опинився, сам бог, і той, здавалося б, уже не в силах був чимось зарадити горопасі.

Але так тільки здавалося.

Бо зненацька в образі бога щасливої долі виплив Дмитро Дмитрович Загородній — начальник державтоінспекції міста Дніпродзержинська. Якимись, ще мало вивченими, імпульсами біологічного зв'язку до нього долинули сигнали «SOS», кинуті в ефір головним інженером міського вузла зв'язку Віктором Омеляновичем Бакунькіним. І ці сигнали розворушили в серці начальника автоінспекції найтонші струни. Під гіпнотичну музику, навіяну цими струнами, Дмитро Дмитрович непомітно для себе витягнув з кишені носовиця, міцно ним зав'язав собі очі і почав готовувати матеріали для слідства.

Вивчаючи ці матеріали, слідчий Ф. О. Потапчук (до речі, молодий юрист) не виявив у них ні слова про трамвай, який у момент наїзду на людину стояв на зупинці, ні згадки про шалену швидкість, з якою, всупереч існуючим правилам руху, мимо зупинки пронісся «Запорожець» ДНЛ № 17—60. Зате спеціалісти-експерти автодорожніх справ обрушили на слідчого зливу формул і умовиводів, з яких випливало, що не автомобіль налетів на жінку, а, навпаки, жінка з недозволеною швидкістю наскоцила на автомобіль і мало не збила його з коліс. Отож, за висновком спеціалістів, вона сама в усьому й винна.

У матеріалах, поданих слідству, один папірець, правда, дещо псував картину, так яскраво намальовану спеціалістами. Це — довідка про те, що В. О. Бакунькін, вирушаючи у подорож, не тільки свою машину заправив пальним, але й сам як слід заправився.

Слідчий звернув увагу на цей папірець. Але тут же переконався, що й експерти з автоінспекції не обмінули його своєю увагою. Висококваліфіковані фахівці прийшли до висновку, що ніякого значення цей документ не має, бо «якби водій Бакунькін і не перебував у стані легкого сп'яніння, то запобігти наїздові в даних умовах для нього не існувало технічної можливості».

Категоричний висновок високоавторитетних спеціалістів остаточно вибив з голови слідчого останні крихи сумніву. І рукою твердою, як сталь, він вивів: «Кримінальну справу щодо Бакунькіна В. О. припинити».

От, власне, і вся історія.
Навіщо я її розповів?

А науку іншим дніпродзержинським автомобілістам-порушникам правил вуличного руху. Щоб, значить, не дуже побивалися, якщо і з ними щось подібне трапиться. Бо є ще бог на світі!

По секрету скажу, що і я, пишучи о цю наукову працю, теж цілком і повністю покладаюсь на свого бога щасливої долі. Маю надію, що, коли треба буде, він теж міцно заплющити очі і допоможе мені стати кандидатом наук.

А що: чим дідько не жартує, коли бог спить!..

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

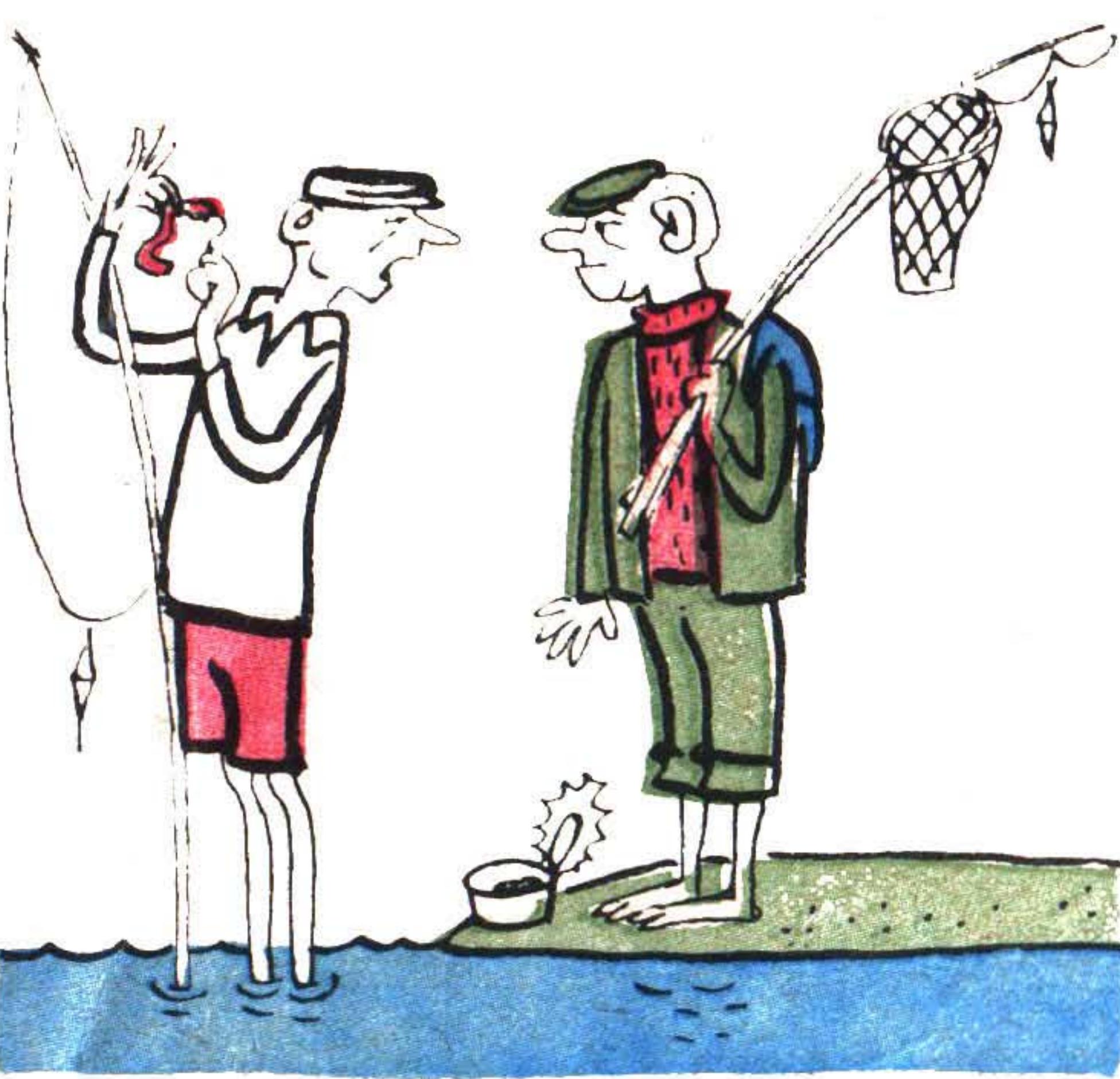
м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У кожної людини є якась своя пристрасть. Мав ІІ і голова колгоспу імені Орджонікідзе В.-Багачанського району Полтавської області В. П. Пустовар. Мав він пристрасть до будівництва. І будівельних матеріалів виписував на тисячі карбованців, і колгоспний автотранспорт використовував на повну потужність, а будівельників колгоспу примушував працювати на совість.

Помітили цю пристрасть колгоспники, і в «Перець» про неї написали. Чому в «Перець»? А тому, що будівельна пристрасть у голови була однобока — за рахунок колгоспу будував він собі хату. Будував і ось добудувався — зняли його з роботи.

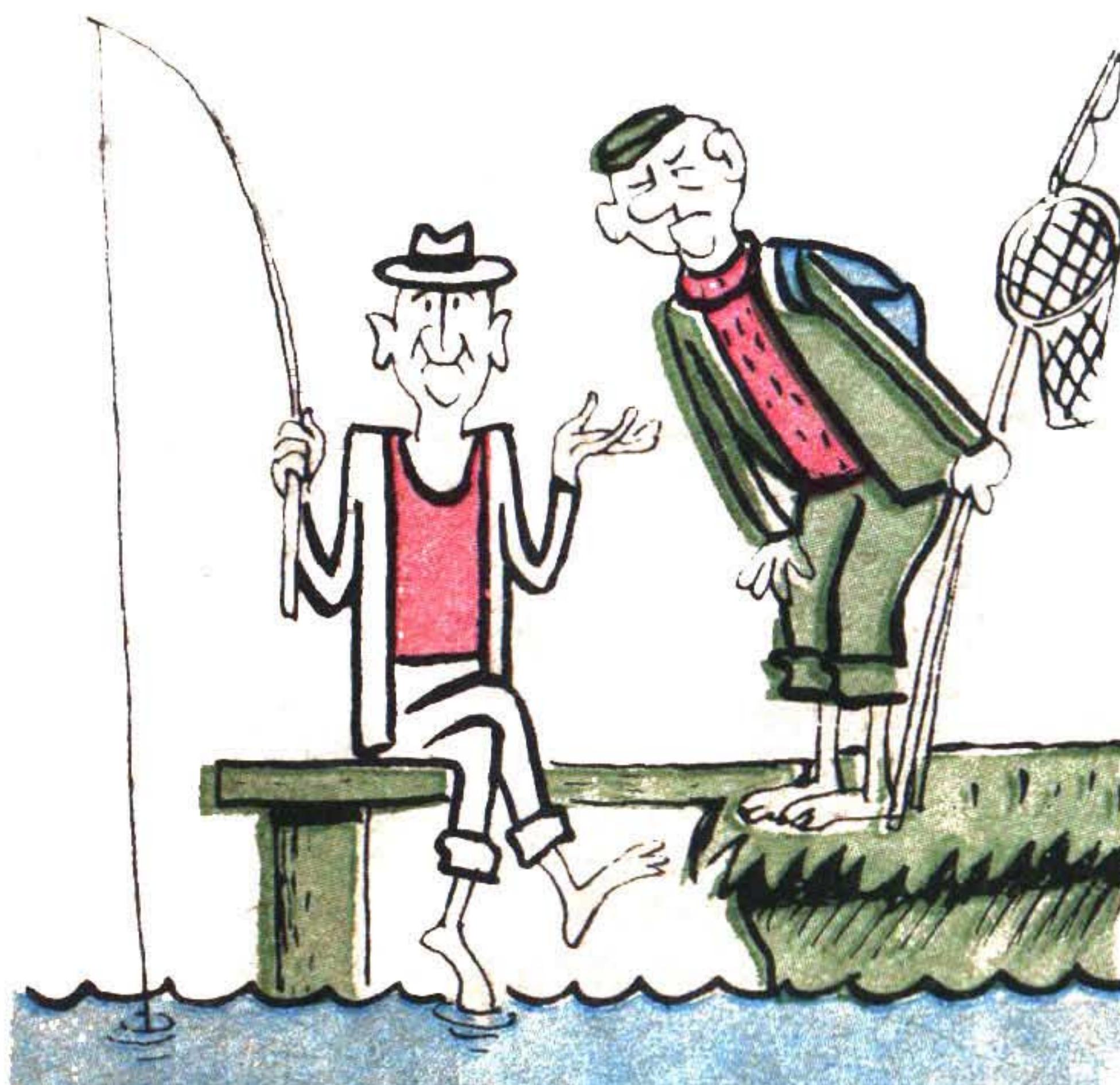

— На черв'яка не клює...

— На горох не клює...

— На хліб не клює...

— Я їй покажу, як вередувати!

E

КЗАМЕН з російської літератури вісімнадцятого сторіччя застав мене, студента-заочника Літературного інституту зеннацька.

Напередодні ні про який екзамен і мови не було. Ми славно погуляли на іменинах старости групи і спати полягали пізньенько.

І раптом, ще й семи не було, мене будять:

— Вставай! Професор погодився прийняти екзамен достроково.

— Нащо? — злякався я.

— Як то нащо? Ми вчора домовились. Останній екзамен — і по домівках. Грошей у всіх залишилося не густо.

Дорога до інституту трохи освіжила мою голову, але не на стільки, щоб я міг пригадати те, чого не знав. «Кантемир» — жахливо лаконічно значилося в другому питанні витягнутого мною білета. Не рятувала мене і відносна легкість першого питання. Було воно досить загальним, з тих, які не дають розгорнутися. Не встигнеш почати, як уже чуєш голос екзаменатора: «Досить, переходьте до наступного питання». А наступне якраз Кантемир.

— Сідайте, сідайте, — люб'язно перебив мої невеселі роздуми професор, і я побрів до столу...

Десь у потаємних глибинах моєї пам'яті ворухнулося, що в Одеській області є станція Кантемірівка. Але чи названа вона так на честь Кантемира, чи на честь легендарної Кантемірівської дивізії, я не зінав.

Тільки-но професор відійшов до вікна, як я встиг просигналізувати хлопцям: «Горю! Кантемир!» Порятунок не примусив себе довго чекати. За мить я розгортає гармошку-шпаргалку, де значилось «Освічений молдавський дворянин. Боровся

Професор сказав:

— Ви готові?

— Так, так! Готовий!.. — Я підійшов до столу.

— Перше питання...

Як я й сподіався, розгорнувшись мені не вдається:

— Переходьте до другого питання!

Я поспіхом кивнув.

— Кантемир-р-р, — вроцісто почав я, — налягаючи на «р», після чого зробив качаловську паузу. — Кантемир, — повторив я вже без притиску, — був молдавським дворянином досить освіченим. — Тут я зверхньо додав: — Як на ті часи, само-собою...

Професор якось по-біблейськи розвів руками і сумно зауважив:

— Не досить, а дуже освіченим дворянином. Чи ви не згодні?

— Н-ні, чому ж...

— Якщо не згодні, згадайте хоча б «Історію оттоманської імперії»...

«Тільки оттоманської імперії мені й не вистачало! Ні-і, треба гребти до знайомої і вже рідної мені оди кантемировому куму». І я рушив:

— Про його освіченість свідчить хоча б ода, яку він присвятив своєму кумові.

— Кому?

— Кумові.

І тут мене понесло!

— Крім загальновідомої «Історії оттоманської імперії», на якій я вже зупинявся, мені хотілося б назвати твір, який найбільше показує нам передові погляди Кантемира. Я маю на увазі оду «Куму моєму».

— Кому? — схлипнув професор.

— Куму. Куму Кантемира!

КУМ КАНТЕМИРА

[Студентська усмішка]

за загальну освіту». Ледацюга, не міг написати трохи ширше. Професор все ще дивився у вікно, і я встиг відправити тривожну депешу «Що написав Кантемир?! Гади!!!»

З насолодою вдихнувши напоєне тополиним цвітінням повітря, професор поволі одійшов від вікна і попрямував до столу, метнувши в мій бік сталистий відблиск окулярів.

«Ta-ак, — сумно констатував я, — момент втрачено. Доведеться задовольнитися «освіченим, як на той час, дворянином», розчинити цю думку якомога рідкіше, а на питання, що він все ж таки написав, довго й скорботно терти чоло. Може, й натру? На тріечку?

І тут позаду почулося щось на зразок електричного розряду. Я знат, що це. Це мій приятель Коля Бутов рвучко видер із загального зошита сторінку. Зараз він напише великими літерами все що треба. Такі плакати виставляють болільники на стадіоні. Там значиться: «Молодці!», «Судю на мило», або ще що-небудь. Але Коля мусить виставити плакат зовсім іншого змісту. Тільки б одноразово зі мною не глянув у той бік професор. Витримка, ще трохи витримки! Три секунди, п'ять... десять... час! Я близькавично озирнувся, а Коля так само близькавично підняв плакат і в одну мить заховав його. Але я все ж таки встиг! Спокійно, з почуттям реставрованої гідності я додав писав у своєму легальному блокноті: «Ода куму моєму». Готуючись до відповіді, я відчував, як співає моя душа. «Ода куму моєму»... Кантемир. Ta-ак — мислення мое стало логічним і послідовним. «Що таке ода? — запитував я сам себе і сам собі не без задоволення відповідав: — Це вірш, що вихваляє, до того ж він часто буває вроцістим». «Чому Кантемир присвятив оду не будь-кому, а своєму куму? Та це ж — елементарно! Тому, що кум поділяв погляди Кантемира! Вони обидва, Кантемир і його кум «дуже освічені, як на той час, люди, боролися за загальну освіту. Близькуче!» Фантазія моя спалахнула і горіла рівним полум'ям.

Я встиг помітити, як хлопці на чолі з Колею Бутовим дружно полізли під стіл, але зупинити мене вже не могла ніяка сила:

— Кум Кантемира, теж дуже освічений дворянин, у всьому піділяв прогресивні погляди тиєменника і був його сподвижником у справі народної освіти...

Професор витер хустинкою сльози і ласково попросив мене:

— Будь ласка, детальніше висвітліть кума. Знаєте, це питання в літературі досить...

Хвиля натхнення підняла мене на свій піннявий гребінь і понесла в море невідомості. В його зелених глибинах на білых конях гарçували Кантемир зі своїм кумом. Десятко, піднімаючи дичину, заливалися пси. Промінь сонця проникав крізь крони столітніх дубів і згасав на перекинутому через плече Кантемира мисливському ріжку... На березі зачарованого Дністра під звуки сумної дойни, яку співала молода молдаванка, стояли вони, Кантемир і його кум, стиснувши один одному руки, і клялися продовжувати справу народної освіти...

Все це я випалив одним духом. Коли духу мені не вистачило, професор делікатно попрохав мою залікову книжку.

...Я не дуже здивувався, побачивши там акуратненько виведену п'ятірку. Навпаки, мене здивував сміх, який вибухнув за моєю спиною, як тільки я вийшов з аудиторії.

Коля Бутов розповідав потім, що тільки-но я вийшов, професор сказав таке:

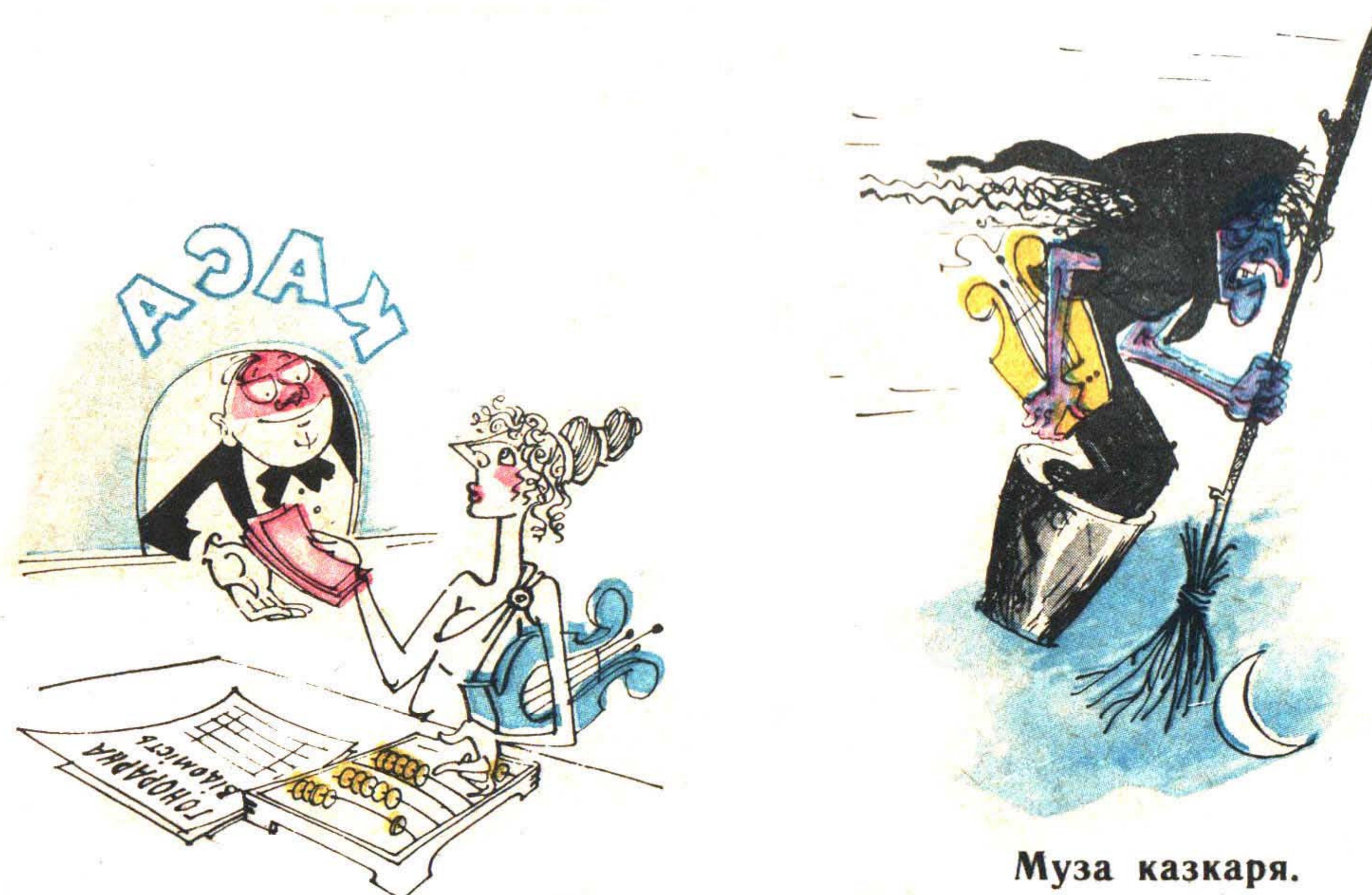
— Я помітив ваш плакат і зрозумів, що «Ода куму моєму» ним була прочитана, як «Ода куму моєму». А потім я подумав таке: Кантемира він тепер прочитає однаково, а що в хлопця так гарно працює фантазія, з нього вийде літератор. Тому я його й не «зарізав».

Ігор НЕВЕРОВ.

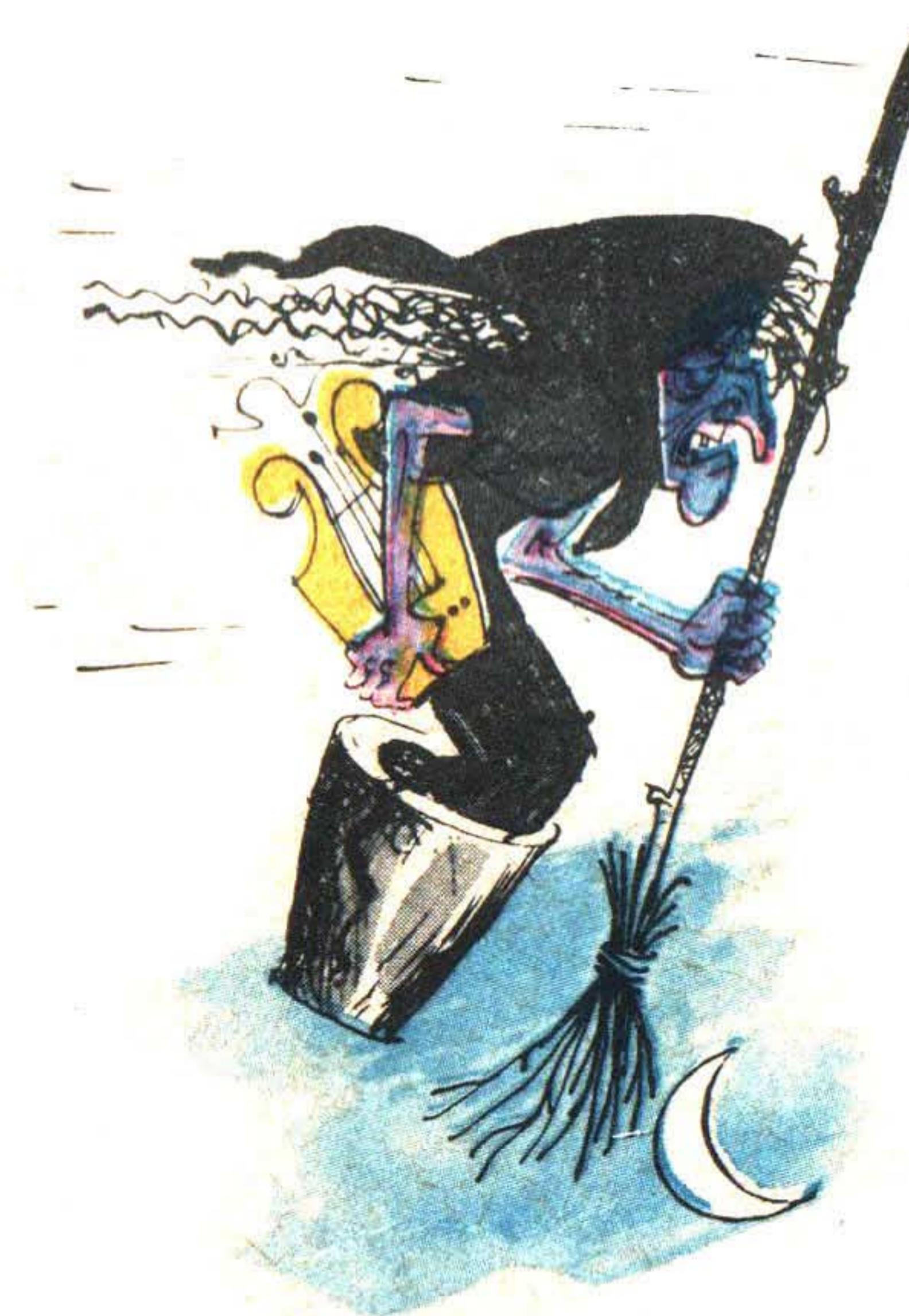
м. Одеса.

— Востаннє питання: приймаєте будинок?! А то...

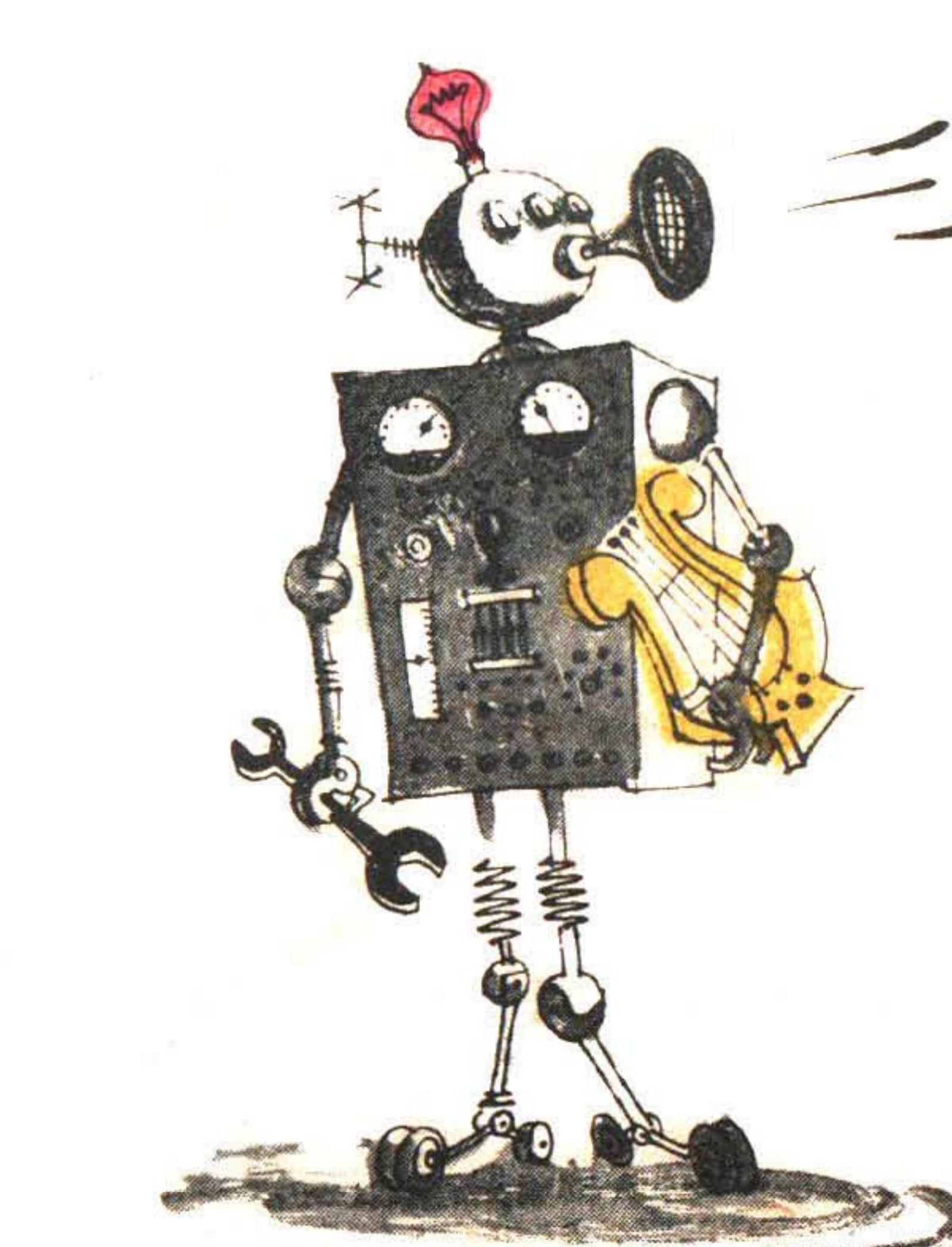
Муза халтурника.

Муза казкаря.

Муза сучасного модерного поета.

Муза фантаста.

— Або вона — або я!..

Муза дитячого поета.

Пегас критика Кудивітердуе.

ГОМО ГОМІНІ...

ГУМОРЕСКА

Я запізнювався на поїзд. Прожогом вискочив із хати з двома чемоданами в руках. «Треба ловити таксі» — підказав мені розумний внутрішній голос. Я логодився з ним і одразу ж помітив таксі: стоїть і зеленим вогником блімає. Ale далеченько. Підхоплюю чемодани й байдорим алюром — до машини. Коли бачу — на протилежному боці вулиці чимчикує молодиця із чемоданом. I теж до таксі. До моого таксі.

«Дивись, щоб він тебе не обскав!» — попередив внутрішній голос.

Я прискорив крок. Наддав і суперник. Я зігнув ноги в колінах, немов іду, насправді майже біку. Глянув — а суперник уже давно зробив те ж саме. Я додав швидкості. Йдемо паралельно.

У нього першого здали нерви: він побіг. Рвонув і я. Ми порівнялися. Я показав йому язика, а він мені — дуло.

Останні метри летіли, мов спринтери на світовому чемпіонаті — відправившися з землі... П'ять... три... два... Ну!

В одну й ту ж мить ми вдарились лобами об машину. Ale я, як чесна людина, забіг з боку водія, а він рвонув дверця — і вже був там, усередині.

— Я перший! — гукнув він. — Пойхали!

Я вчепився йому в спину:

— Ану віласть! Ти не пойдеш!

— Таксі мое! — кричав він.

— Мое таксі! — кричав я.

Він відбивався руками й ногами. Затріщав комір. Відлєтили гудзики. Ale я його таки виволік.

— Ти не пойдеш! — він бахнув мене по ший.

— Hi, це ти не пойдеш! — я бахнув його.

Розмову продовжували без капелюхів. Велюрові капелюхи виявилися в пілююці. А ми, обнявшись,

як рідині брати, кружляли по асфальту.

Втрутівся водій. Кинувся нас розборонити:

— Товариш, що ви! Інтелігентні ж люди! Припиніть!

Легше було розчепити сіамських близнят, ніж нас. Ale водій видавав нівроку йому. Розкльєв.

— Соромно! Як півні! — і ще дужче гримнув.

— На вокзал! — заволали ми дутетом, відштовхуючи один одного.

— Ну, то в чому справа? Сідайте! — водій королівським рухом розчинив дверця. — Обидва сідайте!

Ми плюхнулися на заднє сидіння й дово гівдісати. Пойхали...

Раптом я відчук, як щось гостре уперлося мені під ребро. Помацав — лікоть моєго суперника. Виставив свій. Наші лікті зіткнулися, моя рапіра. Ми вже не сиділи, а висили в повітрі, тримаючись на нервах і взаємні неприязні.

Водій стривожено глянув на нас крізь дзеркальце.

— Шо ви там крекчете? Висаджу обох!

...А попереду вже миготіли вогні. I я, глянувши на годинник, побачив, що встигну. До мене тут же повернувся добрий настір.

Шофер витяг чемодани й поставив на асфальт. Potim осудливо подивився на нас і похідив головою.

— Гомо гоміні, — сказав він. — I пойхав.

Ми зрозуміли. Інтелігентні ж люди! Латини. Значить — «людина людині»...

Постояли мовчки. Potim суперник сказав:

— Ходімо, пива вип'ємо чи що... Час же є.

— Можна, — погодився я.

— Валентина ДУБ.

Ків.

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

Чому Шуліка козакує?

БАЙКА

— Чого зіщулилася, моя бідана сирота? Голубка Ластівку пита.

— Шуліка, ворог наш, літа, На пташок цілиться. Тобі й байдуже?

— Шо з вами сталося, мій друже? Я бачила не раз, як ластівки гуртом Ганялися за ним, як песик за котом; Шуліка утікав, боявся позбутись шкури.

Вам дякували і качки і кури.

Тепер у вас несміливі крило...

— Так то колись... колись з Орлом.

Хоч сам він не блицить талантом — В Орла працює ад'ютантом...

Тому то й дух у нас завмер.

І крила є — сміливості бракує!

Отим Шуліка вже тепер

I козакує.

* * *

Коли душа втрачає гарп,

Крило найшвидше ні гроша не варт!

Анатолій КОСМАТЕНКО

ДУНЬКА

БАЙКА

Дотепну та веселу Сатирик-гуморист Утнув новелу

(У цьому ділі мав він справжній хист). Та перш, аніж пустить її в місто і села,

А тобо — в друг, Сусідку кліче він дебелу:

Як спріміє Дунька вітвір творчих мук?

(На слухані, це звється, обкатати).

Слухач пришов. Опасистий, кирпатий.

Сатирик наш почав читати.

Читав, читав... Як вже не були місця, Такі, що й мертвий міг би реготати,

А Дунька — ані руш, ані сліця.

Мовчить. I так до самого кінця.

Замислився Гуморист. A був він молодця, У всіх вітвівках бувалий був бувалець.

Тиць! — перед Дунькою показує він палець.

«Ги-ги!» — враз Дунька затряслася.

«Ги-ги!» — аж за жівіт взялась.

«Ги-ги, ги-ги!» — «Ta, Dунько, май перепочинок!»

«Ги-ги, ги-ги!» — та на увесь будинок!

* * *

Сміяться з Дуньки — зась.

Що ж, Дунька Дунькою. Що з неї взять? Нічого.

Та є у нас — бідал — цінителі смішного,

Яким натура Дуньчина передалася!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Новоархангельському районі на Кіровоградщині сталася незвичайна пригода. Тут зайчики-стрибачики приходили насміянися з двох позаживих мужчин. З головного інженера районного виробничого управління Писакова П. І. та інструктора

райкому партії Доценка А. Т. Зібралися ті позаживі товариші зайчиків настріляти. От хильнули вони, сіли на службового «Москвича» та й рушили за куцими. А ті — стриб-стриб і підвели «Москвича» з п'яними мисливцями під

вантажну автомашину. Мисливці відбулися перелякати, а «Москвич», як кажуть, генінувся і ренінус.

Про це розповідається в замітці «Клуб губернаторів природи» («Персона. № 5»).

Секретар Кіровоградського обласного КП України шо підтвердилося. За ізду в нетверезому стані, що призвело до аварії, Писакова П. І. і Доценка А. Т. з роботи знято. На обох накладено партійні стягнення.

ГЛАНДИ

ГУМОРЕСКА

— А ви Голосійченка знаєте?

— Як не знати. Голосійченка, чоловіче, всі лікарі знають. Світло. Головний отоларинголог області. Професор! А що?

— Він може помилитись?

— Шо ви? Той уже як скаже, можете не сумініватись. Той діагноз ставить, як бог. А навіщо це вам?

— Та так просто. Думаю, якщо він світило, то помилитись не може.

— А ну, що сядьте, тільки ось сюди, до світла. I рота ширше. А-а-а!

— А-а-а!

— Так-с. Ax, ось вони, ті пробки. Та ви не закривайте горла язиком! Бачу, бачу. Не вертіться, прошу вас! Так і є. Тільки видалити і то негайно! Так він Голосійченком сказав?

— Нічого він мені не сказав, бо я в нього є не був.

— А навіщо ж ви мені голову морочите? Навіщо про Голосійченка розкажете?

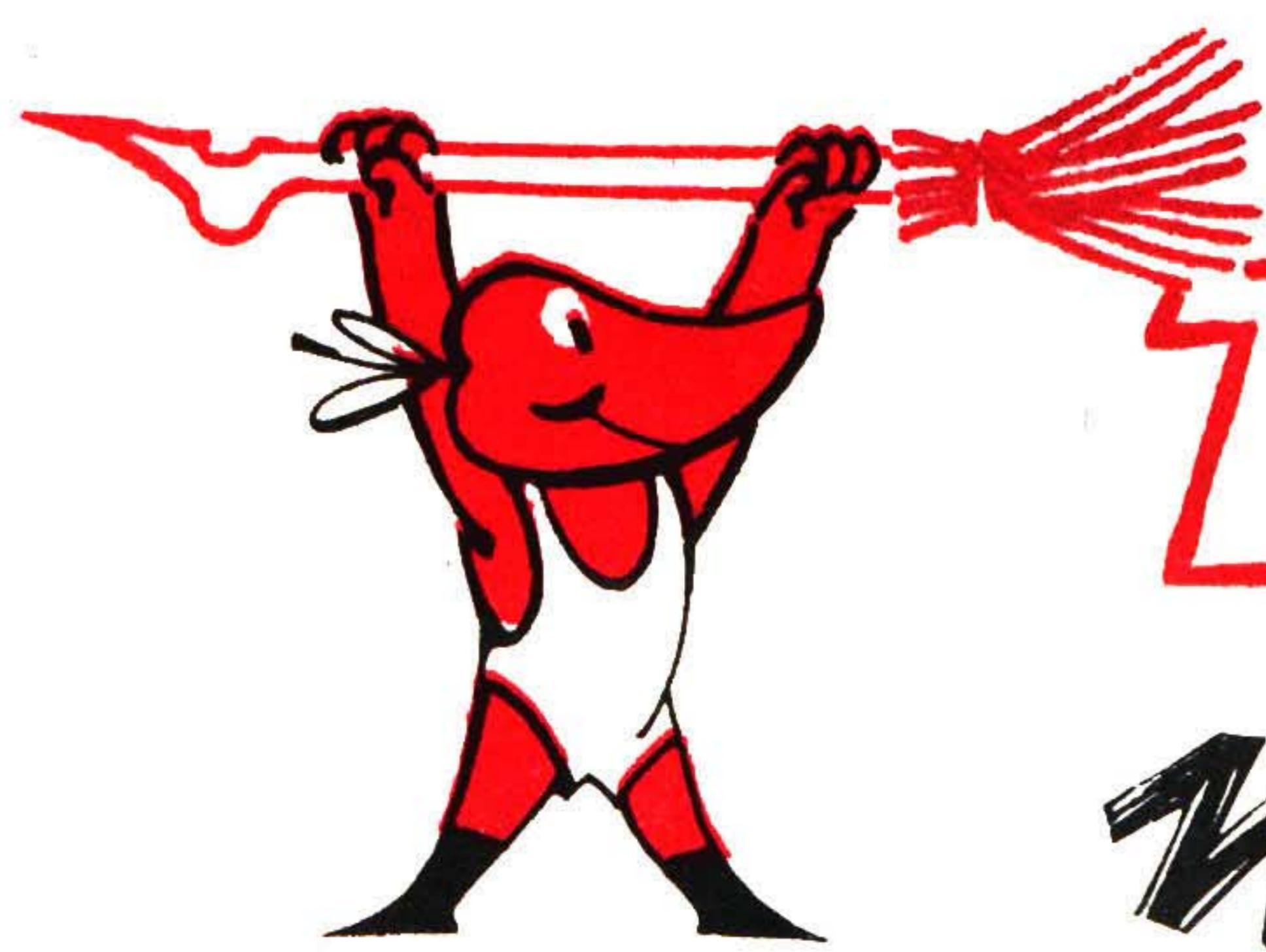
— Хочу ще до нього попасті та послухати, що він скаже. А то наш фельдшер доводить, що треба видалити. Ви і так і так говорите. А в мене гланди свої, не позичені. Та, нівроку, і турбують рідко.

— Сядьте ще. Голову вище! Рот, рот відкрите! Hi, там у вас нічого нема. Гланди як гланди. Хоч на виставці показуй. Це я вам заявлю авторитетно. Так-то. Не забудьте, що я вважаю себе учнем Голосійченка.

— А як же з фельдшером?

— Та не зважайте на нього! Хіба в медицині ще мало невігласів е!

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Над Зарядку- но ГОРАДКУ!..

Спортивний бюллетень Перця

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Посміхніться, будь ласка!

У власні ворота

Ніхто так не любить спорт, як діти. І не дивно: енергія, азарт з них б'є через край. І коли хлопчики стрибають, мов ті цапки, через канаву, або крадіжкою від матері вижимають утюг — це вже перші кроки у спорт. Хоч і стихійні. Цілеспрямованість починається з фізичного виховання у школі.

Дуже люблять спорт і школярі Кіровоградщини. Це захоплення директивно підтримують органи народної освіти та обласний комітет по фізкультурі і спорту. Адже спорт, як люблять говорити скрізь, загартоуве не лише тіло, він виховує у дітей характер, волю до подолання труднощів. Ось і конкретні циму приклади.

Учні Добрівської середньої школи Вільшанського району не впадають у розpac від того, що в школі не діє жодна спортивна секція. Немає секції, зате гаргується характер! Іноді учні бігають на короткі дистанції — коли, наприклад, потворюють замок на дверях спортивного залу, а викладач Рудик гариками на них: «Куди лізете?» Тоді дехто ставить перші рекорди з легкої атлетики, кидаючись вистрибом аж у дівр.

В Олександрійській середній школі № 12 (Семеново-Головківський вуглерозріз) теж дбають про гармонійний розвиток дітей. Спортзал тут, на жаль, немає (як немає його у двох третинах кіровоградських шкіл), зате в коридорі є канат, підвішений до стелі. Відершишь на канат, школярі мужньо мріють про нові спортивні висоти.

А от у Кіровоградській восьмирічній школі № 31 гармонія у вихованні порушилась. Хтозна звідки взялася специфіка: старшокласники азартно грають у «пожежу». Суть забави у тому, що на землі ставлять стовпчик монет, і гравці мусять поцілити в нього биткою — «погасити пожежу». Снайпери одержують чистий прибуток.

Офіційні змагання з «пожежі» у кіровоградських школах не проводяться. Навіщо дітям зайві навантаження, коли в республіканських шкільних спартакіадах кіро-

вградці і так виступають на рівні — 13-го місця в минулому році й 24-го в позамінному. Видно, що в області створено і відповідні умови для таких успіхів.

Взяти хоча б дитячо-юнацькі спортивні школи з іхніми нечисленними тісніми залими та будніми закапелками-гардеробами. Який тут простір для відтоптування ніг один одному і для змагань з «тісної бабі!»! Який простір для мрій про красні умови заняття фізкультурою.

Любовю до підростаючого покоління проявляє всі ті, хто причетний до спорудження у Кіровограді дитячого палацу спорту. Зародило це почуття ще в 1965 році, коли «Кіровоградпромбуд» (керуючий В. І. Мірошниченко) розпочав будівництво. І ніхто не може закинути трестові, що любов пройшла, «як з білих яблунь дим». Як ніхто не може з впевненістю сказати, коли ж юні фізкультурники переступлять поріг палацу.

Діти завжди є діти. Вони широ вірять, що про їхнє фізичне виховання добають, піклуються відповідні люди. І якби допитливий школяр дізнявся, що майже половина фізкультурних працівників області не має спеціальної освіти, це б його не дуже збєгло: у його школі вчитель співів або ручної праці теж за сумісництвом торує учиняє дорогу у великий спорт. За принципом: не святі горшки ліплять!

...Коли десь на вулиці хлопчики ганяють м'яч, скільки радості й наслоди приносить їм гра. І, забивши у ворота суперників гол, засмагле хлоп'я тайком мріє про славу знаменитого футболіста. Тільки футbolista, бо про інші види спорту він може навіть не знати.

І це прикро — як м'яч, забитий у власні ворота.

Л. ШИЯН.

Кіровоградська область.

Будуйте ресторани!

— Так куди сьогодній — запитав восьмикласник Сашко Носик своїх однокашників, що натягнули на себе спортивні костюми, прикріпили ковзани, озброїлися ключками.

— Ясно куди, до ресторана...

— А може, на танцмайданчик?

— Та ні, в ресторані краще...

За кілька хвилин хлопці розставили столики так, наче це були хокейні ворота і вдарили... по шайбі. Рахунок зростав. Шайби влітали одна за одною, то в ворота восьмого «б», то — восьмого «а». Молодим хокейстам ніхто не заважав: ні офіціанти, ні буфетниця, ні сам директор. Ресторан був літній, а хлопці гралі в хокей ще взимку.

В Амвросіївці (Донеччина) школярі завжди так проводять свої чемпіонати: хокейні — в ресторані, а з фігурного катання — на літніх танцмайданчиках.

Спортивне будівництво в місті не ведеться, а єдиний на 20 тисяч жителів спортивний комплекс ніяк не доведуть до ладу.

Звичайно, спорудити справжній стадіон — штука не проста. Літній ресторан збудувати і легше, і дешевше. Отож, добре дядьки з Амвросіївки, будуйте на радість дітлахам більше ресторанів. Бажано літніх. У них все-таки можна й ковзанку зробити і в хокей пограти.

Хай діти тут хоч узимку порозважаються.

Мал. О. СОТНА (м. Дніпропетровськ)

Спортивна громадськість зітхала. Спортивна громадськість нервувала. Спортивна громадськість обурювалася. Найкращий спортсмен Грицько Бурчак підступно тікає з товариства. — Значить, зраджуєш рідному колгоспові? — заглядав голова у чисті очі улюблених рекордсмена.

— Зраджує, — зізвався той.

— І тобі не жаль розлучатися з нами?

— Жаль, — сумно погодився спортсмен.

— І серце не болить кидати хату?

— Болить, — мовив він.

— То може...

— Ні, — твердо сказав рекордсмен.

— А пам'ятаєш, — поклав на його руку тренер, — кроши по грязюці, розминки під дощем...

— Пам'ятаю, — сказав спортсмен і зіщулився...

Грицько Бурчак не був романтиком.

Про це йому так відверто і сказали на зборах.

Друзі-спортсмени назвали його де-зертиром.

І тоді Грицько не витримав. Він з викликом подивився на зал і вимовив три слова. Зал замовк, вражений.

Якийсь насмішкуватий голос перевітав:

— А ти не брешеш?

— Щоб мені босим по полю бігати — заприсягся рекордсмен.

— А може, і мене з собою візьмеш? — поцікавився насмішкуватий.

— І мене!

— І мене...

Спортивна громадськість знизувала плечима.

Спортивна громадськість кусала лікті.

Спортивна громадськість писала скарги.

Даремно. Найкращі сільські спортсмени кидали товариство «Урожай» і тікали в місто. В місті їм обіцяли...

буци і кеди, і спортивну форму, і спортивний інвентар.

Звичайно, можна брати участь в автогонках верхи на кобілі. Можна грати у футбол у чоботях. Можна бігти по стадіону в черевиках. Тільки важко перемагати і ставити рекорди.

А спорт — на те він і спорт, щоб когось перемагати, щоб чиєсь рекорди побивати.

Як кажуть у нарісах, Грицько Бурчак не шукав легких шляхів у спорти. Бо у спорти всі шляхи нелегкі. Та коли, скажімо, замість бітумної доріжки під ногами у спринтера піск, про які спортивні показники може бути мова! А бітумної доріжки на колгоспному стадіоні не було. Такої доріжки, до речі, немає на жодному сільському стадіоні Криму. Не було у Грицько Бурчака і черевиків на шапах — звичайної обувки бігунів.

І при всьому бажанням кримське товариство «Урожай» таких дати спортивнім не могло — бо «Укрспортторг» не постачає «Урожаю» «шипів». Етот бажання бігати швидше за всіх, стрибати вище за всіх. Та бажання розвивається об одній перешкоді. Перешкоді цифрові: база «Укрспортторг» відпускає для потреб 87 тисяч сільських спортсменів лише 30 процентів спортивного інвентаря.

А без них про рекорди годі й думати.

Подався Грицько до велоспорту. Велокедів — немає. Велотрусы — немає. Велосипедних трубок — немає. Повна тобі безперспективність!

Вирішив Грицько зайнятися важкою атлетикою.

— Будь ласка, — сказали йому, — піднімайте бочки, ящики, рейки. Якщо зможе — хоч телеграфні стовпі! А штанг немає. Не дають товариству штанг.

— Будь футbolistom, — вирішив Грицько.

Не було футbolok.

Не було трусів.

Були тільки буци. Одна пара на команду. Перед кожним матчем розігрували єдину пару. Та, відомо, спортивне щастя мінливе. Раз повезе. Десять — ні.

390 пар буци були на балансі товариства. I 390 футбольних команд претендували на них.

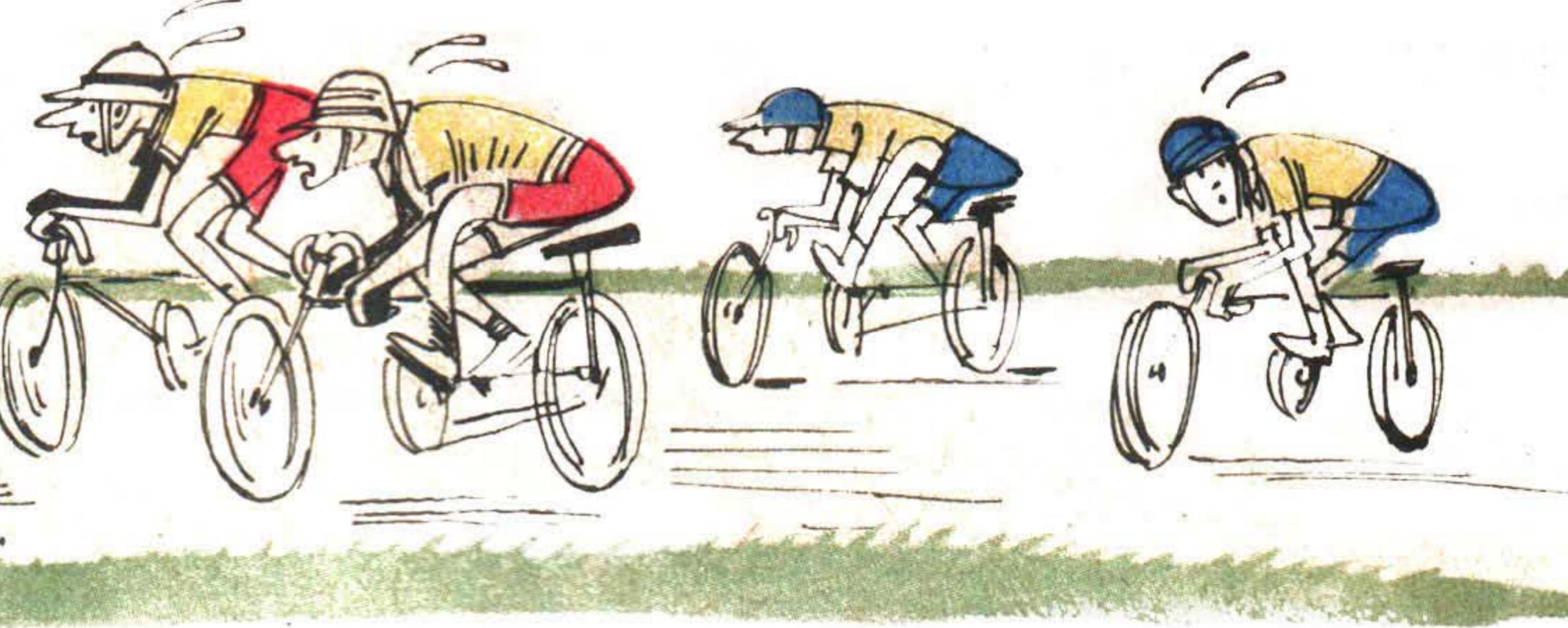
Отаке воно, спортивне життя. Життя спортивнів найбільшого, наймаючого у Криму товариства «Урожай».

Е тут бажання бігати швидше за всіх, стрибати вище за всіх. Та бажання розвивається об одній перешкоді. Перешкоді цифрові: база «Укрспортторг» відпускає для потреб 87 тисяч сільських спортсменів лише 30 процентів спортивного інвентаря.

От і став за таких умов рекорди.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Кримська область.

Без слів.

За явною перевагою

— Тепер воротар чорта з два м'яча візьме...

Мал. О. СОТНА (м. Дніпропетровськ)

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКО

ПЕРЧЕНЯТИ

ЗНОВУ, ЯК УЧОРА

Раз якось прокинулась Галинка і кричить з постелі:

— Мамо, мамочко, зуби заболіли!
— І чого це вони, доню?
— Не знаю... Мабуть, знову, як учора, халви захотіли.

БО ІМ ЖАРКО

Одного разу приніс татко з лісу грибів. Зрадів п'ятирічний Таракік і до кошика. Бере гриба в руку і ламає. Татко й каже:
— Не ламай, синку!
— А я й не ламаю. Я з них шапки знімаю, бо ім у хаті жарко.

А. Є. ШЕЛУДЯК.

АКУЛА І СВИСТУН

— Пірнув я у хвилі,
У море студене,
Аж бачу: акула
Прямує до мене.

Роззявила пащу,
Як тільки могла...
А я тут як свисну! —
Вона й утекла...

— А як під водою
Ти свиснуть вмудрився?
Ти, часом, не в рака
Свистіти навчився?

Грицько БОЙКО.

ХТО ВІН?

Я знов одного чоловіка, що за все своє життя ось ким бував: столяром, шевцем, цирульником, слюсарем, старцем, ченцем, маляром, двірником, катом, суддею, фотографом, офіцером, матросом, козаком, попом; потім увесь народ одноголосно наставив його своїм королем. Покорлював він років зо три і помер. Але незабаром він... воскрес.

Дивуєтесь? Ні, я вам кажу правду, бо сам на власні очі бачив, як він після королювання — розносив газети, знов був майстром-годинникарем, директором банку, вчителем, сторожем, музикою, відомим письменником, співцем, ну... й настанку вступив до банди розбійників. Багацько людей повбивав; і його убили, але насправжки він помер своєю смертю...

Я певен, що багацько з вас чували про цього чоловіка! Навіть дехто може вже й бачив його на власні очі? То скажіть же хто він.

ГОП-ЧУК.

(Hognobik ton gy — aktoj.)

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Нішо так не підводить працівників автотранспорту, як... інерція. Скажімо, водій загальмував машину, а вона рухається далі. Або, наприклад, у Корсунь-Шевченківському автопідприємстві 23037 підбили підсумки перевезення — от клята інерція! — приписали 5000 тонн вантажу — неперевезеного. Певно, інші машини тут також робилися по інерції, хоч вона й не згадується у листі, надісланому до Перця.

Як повідомив редакцію заступник начальника Черкаського виробничого управління автомобільного транспорту тов. Безсмертний, наказом по управлінню директорові Корсунь-Шевченківського автопідприємства 23037 Вільгану оголошено додану, а головному бухгалтеру Симоненкові — сувору додану. Начальника автоколони № 1 Сатира, який робив приписки, переведено у водій. Старшого диспетчера Бондаренка переведено на нижчу посаду.

Що ж до фальшивого тоннажу, то його з досягнень автопідприємства викреслено, а незаконно виплачену премію та заробітну плату повернуто.

— Ура! До нас приїхав ревізор!

Спекота. На розпечений до краю перон, як скакуни на степовий пагорб, влетіли дві легкові машини. З них вилізли вусаті джигіти і понесли до м'якого вагона кошки, ящики, пакунки, чемодани...

Карабек стояв біля вікна вагона, коли до купе вдерлися вусаті джигіти і кинули на його диван тюк із урюком і мішок з яблуками. А ще за якусь хвилину у настінні сітки були втиснуті величезні довгасті дині, на підлогу поставлено ящики та барильце вина, а на столик — пишний букет квітів.

Небавом до купе ввійшов аксакал, як його величали автоджигіти. Говорити він не міг, бо губи злиплися, лише сопів, як бик на крутом узвозі. Не підводячи очей, ніби шах, зро-

Після паузи аксакал сказав:

— А я Калмамат. Калмамат Мирзаєв.

Звичайно, він не був аксакалом і мав вигляд бравого молодця: у чурині не було жодної сивої волосинки.

— Карабек, послухай-но. Візьми у провідника тарілки, виделки... Тільки хутчіше.

Карабек приніс ножі, виделки, дві тарілки.

— А тепер дістань із кошика все, що там є. Я зголоднів.

Поведінка сусіда розвеселила Карабека, йому вже подобалася роль офіціанта, яка неждано, негадано випала на його долю. Його починало інтергувати й те, що бундючний су-

— Підготувався?! Як же я можу підготуватися, коли обіймаю відповідальну посаду? Це проклятуше навчання мені дорого коштує! Знаєш, скільки я плачу за кожну «тройку»?

— Кому ви платите? — наївно запитав Карабек.

— Кому? Ех, шановний, є така людина на заочному економічному факультеті, де я навчаюсь. Поглянь на ці дині, виноград, урюк, вино. Все везу йому, все це моя зимова сесія. А за екзамени окремо.

Мирзаєв важко зітхнув:

— Позаторік я теж не склав сесії. Що робити? Виходить, все пропало? Три роки мучився, страждав, а тепер всі оцінки шакалу в зуби. Так?! Набрався я мужності й пішов до нього на квартиру. На його очах поклав на

Мирзаєв, коли хнувши животом, раптом підвівся. Він з жахом дивився на Токтобаєва: «А я поводився з ним, ніби з хлопчиною...»

— Стривайте, дорогий мій... Ми ще не куштували дині, не пили вина... Ай, ай, ай!..

Мирзаєв сунув ноги у капці й зайдріботов до провідника. Повернувся він із склянками, ножами і тарілками.

— Ай, ай, ай... Яка неповага. Ай, ай, ай... Не можу простити собі. Я везу таке чудове вино...

— Пізно, шановний. Ми під'їжджаємо до Фрунзе, — сказав Токтобаєв, одягаючи піджак.

— Дорогий сусіде, а де ви працюєте? — ніби на щось сподіваючись, запитав Мирзаєв. Його досі пихате

Шукурбек БЕЙШЕНАЛІЄВ

ДЛЯ ДИПЛОМА

бив владний знак рукою — і джигіти, гамірливо побажавши йому щасливової дороги, миттю зникли з вагона.

Аксакал зняв чесучевий піджак, сорочку і повісив на гачки. Його білоніжна майка парувала. Потім він, розвалившись на дивані, склепив повіки й ніби задрімав.

— Візьми в провідника скляну банку, налий води і постав у неї квіти, — не дивлячись на Карабека, владно проказав аксакал.

Спершу така безцеремонність по-коробила Карабека. А потім він подумав: «Чи варто на це зважати, тим паче в поїзді?.. Перш за все, треба пожаліти квіти». Він налив у банку води і вміло розмістив у ній пишний букет. Аксакал розплющив одне око, зиркнув на букет і запіват:

— Тебе як звати, шановний?
— Карабек Токтобаєв.
— Добре.

сіда ні разу не сказав «будьте ласкаві» чи «зробіть ласку».

Калмамат і Карабек випили конячку, з'їли курку і закусили виноградом. Нарешті Мирзаєв віддав певну увагу й Токтобаєву: наївшись, він захотів потеревенити. Проте, насторожено оглядав Карабека: чи не принизить Калмамат Мирзаєв своєї гідності, коли стане на відверту розмову з людиною, не знаючи, яку вона посаду і становище обіймає?

— До нашої столиці іду, — нарешті відкрився Мирзаєв. — Я навчаюсь. Так, навчаюсь... У моєму віці це не малі муки. Краще десять зими пасти отари, ніж один раз скласти заліки чи екзамени. Але... За-для диплома на все підеш.

Калмамат зітхнув:
— Я ще зимової сесії не склав. Вельми неприємно думати про це.
— Гадаю, тепер ви добре підготувалися? — ввічливо запитав Карабек.

стіл залікову книжку і накрив її тюбетейкою. А він вже, напевно, знов, що означає тюбетейка на заліковій книжці... Ось так і навчається. Дуже важко. Втомлюється, як віسلюк. А тепер, Карабеку, трохи спочинемо. Відноси посуд...

Повернувшись до купе, Токтобаєв сів на диван і розгорнув книжку.

Аксакал уже дрімав: під простирадлом підіймався й спадав його пухкий живіт.

— Яку книжку опрацьовуєш? — мляво спитав Карабека.

— Відомого німецького економіста.

— Якою мовою вона?

— Німецькою.

— Ти добре знаєш німецьку мову?

— Я навчався в Німецькій Демократичній Республіці, в інституті економіки.

— Ти, часом, не вчений?

— Ви майже вгадали. Захистив докторську дисертацію.

лице потъмяніло, як фальшива монета.

— Я новий декан економічного факультету, — сказав Токтобаєв, сміючись самими очима.

— Ой, я недобре вийшло! Знаєте, дорогий мій, адже я пожартував. Щодо залікової книжки і тюбетейки...

— Я, знаєте, також пожартував — я не декан.

— Не декан? Ха-ха-ха! Оце так так! Не декан!

— Так, я не декан... Я проректор університету по заочному навчанню, — уточнив Токтобаєв і попрямував до виходу.

Заочник Мирзаєв готовий був убити кого завгодно. Але вбивати не було кого. Він люто загнав ножа у духмяну диню і штурнув її на диван, як смертельного ворога...

Переклад з киргизької
Б. СТЕПАНЮК.

За порадою Василя Лошиці, літературного консультанта однієї з редакцій, Валерій Соломотряс брав у бібліотеці «Турбіну серця», «Фотонні сонати», «Кавалькади тижнів» та інші книги своїх відомих сучасників. Передмови студіювали досить ретельно, а віршовані сторінки гортав, знайомився з деякими етюдами, диптихами і тетраптихами, прелюдами і фресками. Перечитати їх всі не мав ні терпіння, ні часу, бо йому самому кортіло скоріше сісти за писання модерних поезій. Відчув себе спроможним творити в стилі атомно-кібернетичного віку. Адже пам'ятав наукові терміни ще з п'ятого класу. Екватор, континенти, Кордильери — це залишилося від уроків географії, хлорофіл — від ботаніки, бісектриса, медіана, катет, гіпотенуза, теорема Піфагора — від геометрії... І ще й ще легко нашукати багато таких слів, які засвідчують озброєність інтелекту.

Друге, що необхідне для новаторських віршів, — користування музичними термінами. Хоч Валерій з уроків співів тікав і вчителя Володимира Архиповича ніяк не слухав, проте запам'ятав, що в музиці є гама, мелодія, мінор, тенор, соло і дует.

Третя опора для сучасного найавангарднішого поета — образотворче мистецтво, з якого теж треба немало запозичати. Валерій знат, що таке палітра, мольберт, пейзаж інатюроморт.

Але, щоб на основі загаданих трьох складових частин творити новаторську поезію, треба мати хист до складних асоціацій, тобто вміти поєднувати у віршах найвіддаленіші поняття. Літературний консультант і критик Василь Лошиця особливо наполягав на цьому.

Оточ Валерій уявся переробляти все, що в початковський період своєї діяльності писав у традиційній манері.

Його перший вірш «Вітер і тополя» раніш був таким:

Зеленіє на леваді
Висока тополя,
І до неї вітер радий
Прилітає з поля.
А я заздрю їх любові,
Знаю їхнє щастя,
Про їх зустрічі й розмови
Пісню хочу скласти.

[Як писати вірші по-новаторському]

Тепер Валерій розмірковував, як переписати цей твір так, щоб він зазвучав по-новаторському. Агал Еврика! Тополя зелена тому, що в листі є хлорофіл. А росте вона перпендикулярно до левади. І якщо уявити дві лінії, опущені з обох боків від її вершини навскіс до левади, то вийде трикутник, основу якого вона ділить на дві однакові частини, тобто буде медіаною. І ще можна вважати, що це два прямокутних трикутники, а тополя — їх спільний катет; дві уявні лінії під кутом від вершини до землі — це гіпотенузи. Отже, вірш «Вітер і тополя» вдруге народився під назвою «Усмішка Піфагора».

Зіткнаний із хлорофілу
Перпендикуляр,
Медіана небосхилу —
Тополя в полях.
На леваді віріс катет
Двох гіпотенуз,
Візу в синіх їх квадратах
Піфагор всміхнувся.

Так надихнув Валерія образ тополі в геометричному ключі. А потім він спробував відтворити його в музичних асоціаціях.

Тополинний прелюд

Левадна мелодія, стовбур дебелий,
Зелене гілля — то мажор, то мінор.
Вся корона тополі — це спів «а капела».
А в ґрунті коріння — це чорний контраткор.

Перечитав цю строфу і подумав: «Щось не те. Василь Лошиця буде лаяти. А ну, загнемо інакше!»

І загнув.

Пригадав, що тополя там росте одна. Значить, вона — соло. До того ж вона висока, а найвищий жіночий голос зв'язься сопрано.

Ти соло високе й зелене сопрано,
Балада левади, пролог до полів.
Ти з вітром — дует про контакти кохання,
А втрьох ми вже тріо в акустиці днів.

Посидівші ще хвилин кілька, Валерій оспівав тополю й леваду, користуючись термінами образотворчого мистецтва.

Літня фреска

На голубій емалі
Зелений силует.
Це не пейзаж печалі,
Це дерево портрет.

Леваду, як палітру,
Торкає день поволі,
Синить небес макітру,
Малює профіль вітру
Над літкою тополі.

Цих три вірші він об'єднав під спільною назвою:

«Літній триптих, колоратурні меццо-естампи».

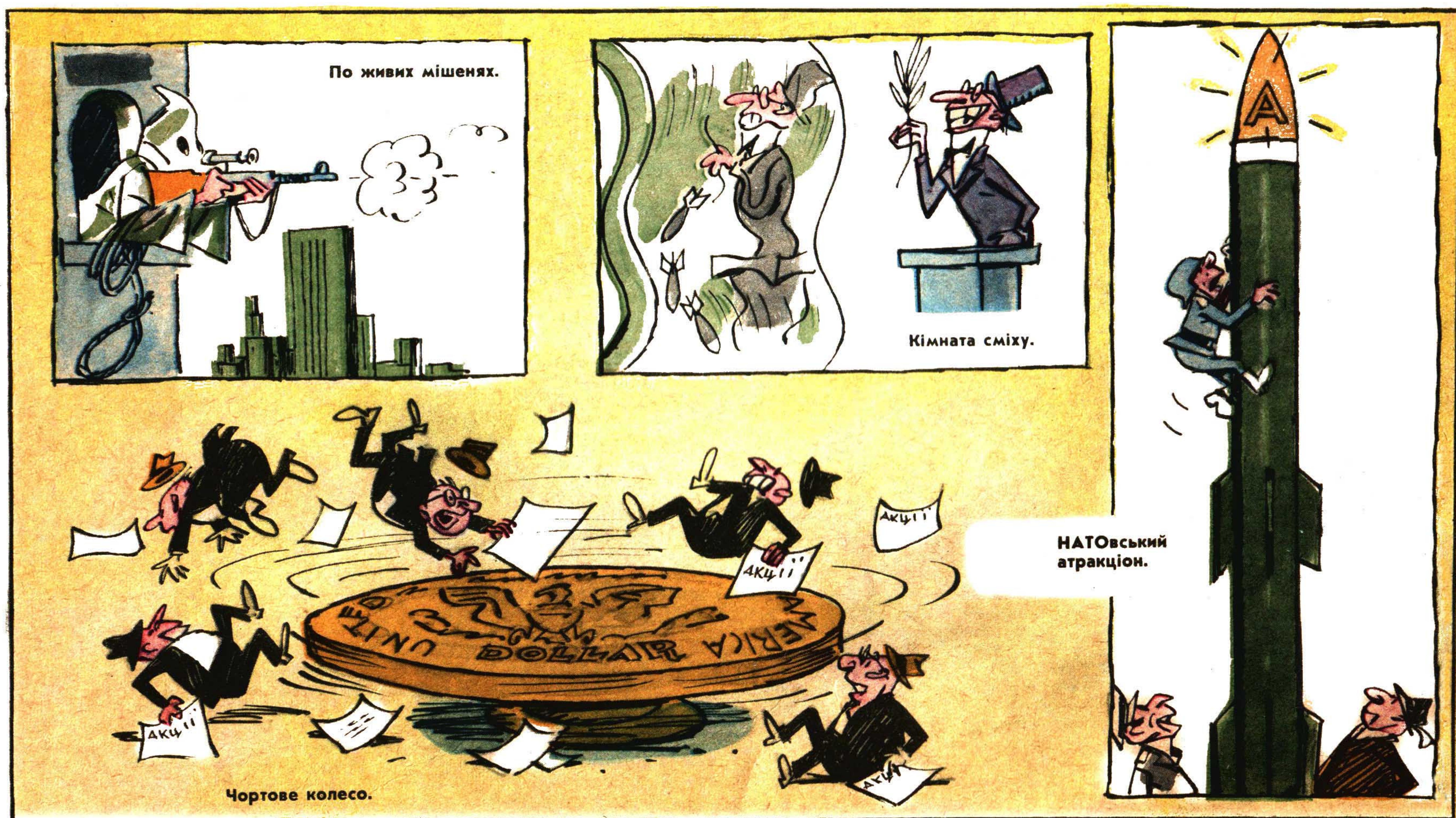
Триптих було вміщено в товстому журналі. І незабаром Василь Лошиця в оглядовій статті відзначив: «Талановита, високоінтелектуальна, новаторська творчість Валерія Соломотряса вимагає сприймання інтуїцією. Вона є інтеграцією і вібрацією всіх емоцій поета і візуальною проекцією глобальної епохальності на локальність його інтелекту, який свою експресивною асоціативністю стає ліричним коефіцієнтом екзистенції».

Прочитавши це, Валерій прицмокнув, ляслунув пальцями, підняв праву ногу, крутнувся на лівій, а тоді відчув, що обома вже твердо стоїть в літературі.

Петро ОМЕЛЬЧЕНКО.

м. Попільня
Житомирської області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПАРК КУЛЬТУРИ І ВІДPOЧИНКУ «ВІЛЬНИЙ СВІТ»

ЯК ЗДОРОВ'Я?

— Мамо, а птахи розуміють одне одногого?

— Не знаю, доню.

— Розуміють! Коли півень тітки Горини загорланить на подвір'ї: «Як здоров-я-а-а?», то геть усі півні по селу в один голос репетують: «Все в порядку-у-у!»

Повідомив І. О. БОНДАРЕНКО з с. Зоріно Ямпільського району Сумської області.

С Т Р А Х

— Чому ти ніяк не оженишся?

— Та дивлюся на свою жінку...

— Що, подобається?

— Ні, боюсь, щоб такої не взяли.

Повідомила В. Б. ЗАВІЙСЬКА з с. Глибока Огинянського району Івано-Франківської області.

ЗВІДКИ БЕРУТЬСЯ СВЕКРУХИ

Невістка питала у свекрухи:

— Мамо, а звідки беруться свекрухи?

Свекруха відповідає:

— З невісток, дочко, з невісток.

— А я думала з чортів! — відповіла невістка.

Повідомив Т. А. ЗАГНІТКО з м. Черкаси.

ПОХВАЛИВСЯ

Один хлопець прийшов на вечірку у нових синіх штанях. Задоволений собою, він танцював та ще й приспіував:

Штани мої, штани мої сині,

Ви ж у мене не одні, а ще двоє в скрині.

Це почув сусід, який теж був на вечірці.

— Оце так, у самого двоє в скрині, а мої надів. Знімай штані!

Повідомив В. ОРЕЛ з с. Тельманово Донецької області.

СІЛЬСЬКА ГЕОГРАФІЯ

Учитель на уроці географії питав учня:

— Скажи, Сергію, де найбільші болота?

— В нашому селі.

— А де найбільший холод?

— В сільському клубі! — сказав школяр.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Я прошу, проведіть, будь ласка, на цей раз атеїстичний вечір без мене. Забігався я з цією агітацією і пшениці дружині на кутю не перебрав.

Повідомила Р. ЧЕРНЕЦЬ з с. Троїцького Ананьївського району Одеської області.

ЗРОЗУМІЛА

Збираючи Оленку в дитсадок, мати каже:

— Швидше збирайся, Оленко, а то я спізнююся, і звільнить мене з роботи.

— От добре! — вигукнула Оленка. — Тоді ти забиратимеш мене раніше додому.

Повідомив О. В. ЦЮЦЮРА з с. Селичівка Київської області.

НАЛІВО

— Послухайте, — кажуть завідуючому базою, — у вас тягнуть наліво товари.

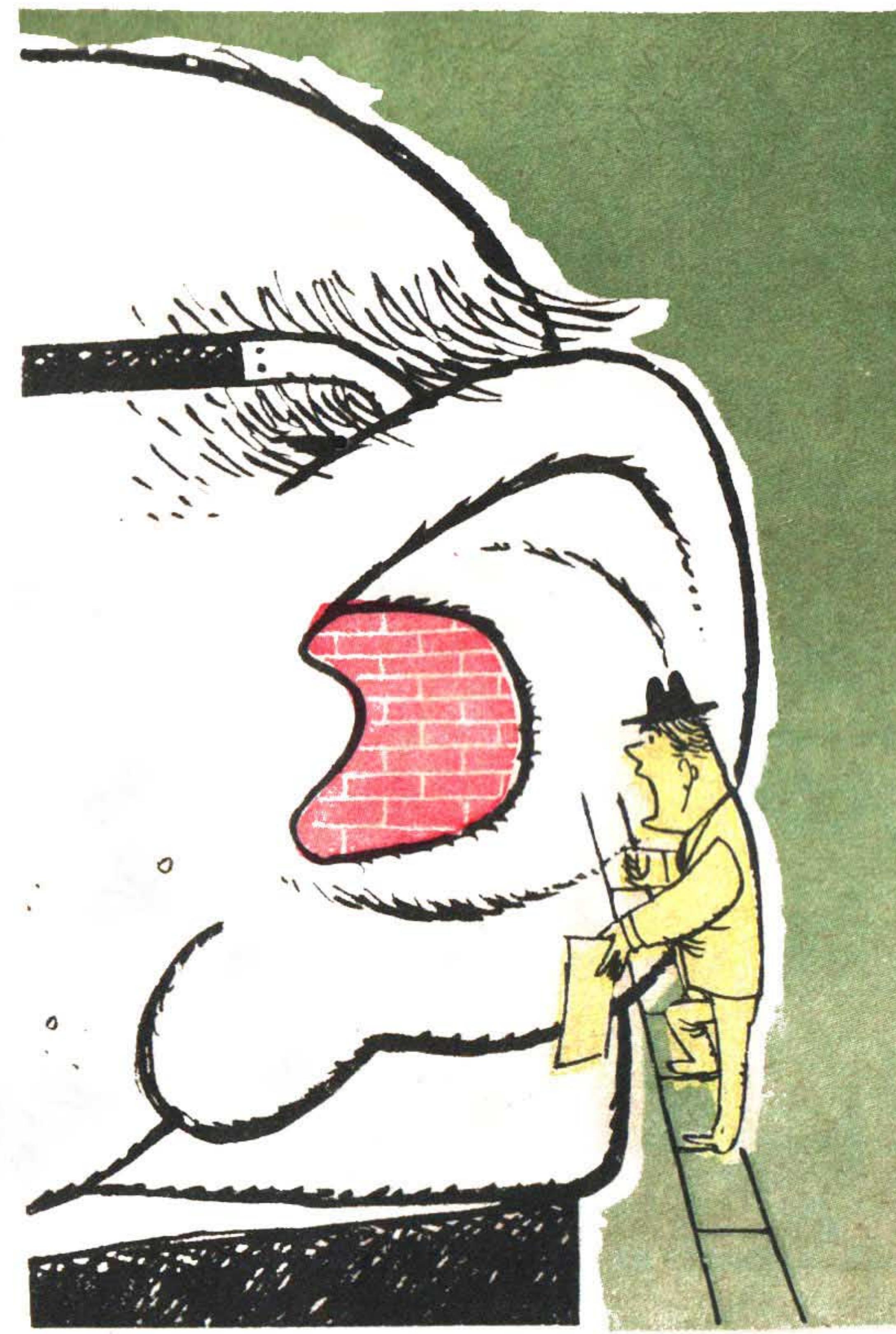
— Наліво, то до мене додому, — відповідає той. — Скажете, як потягнуть направо. Ото буде наліво.

Повідомив О. І. КОШКА з м. Костополя Рівненської області.

У нас у гостях
румунський сатиричний
журнал «УРЗІКА»
(Бухарест).

urzica

Без слів.

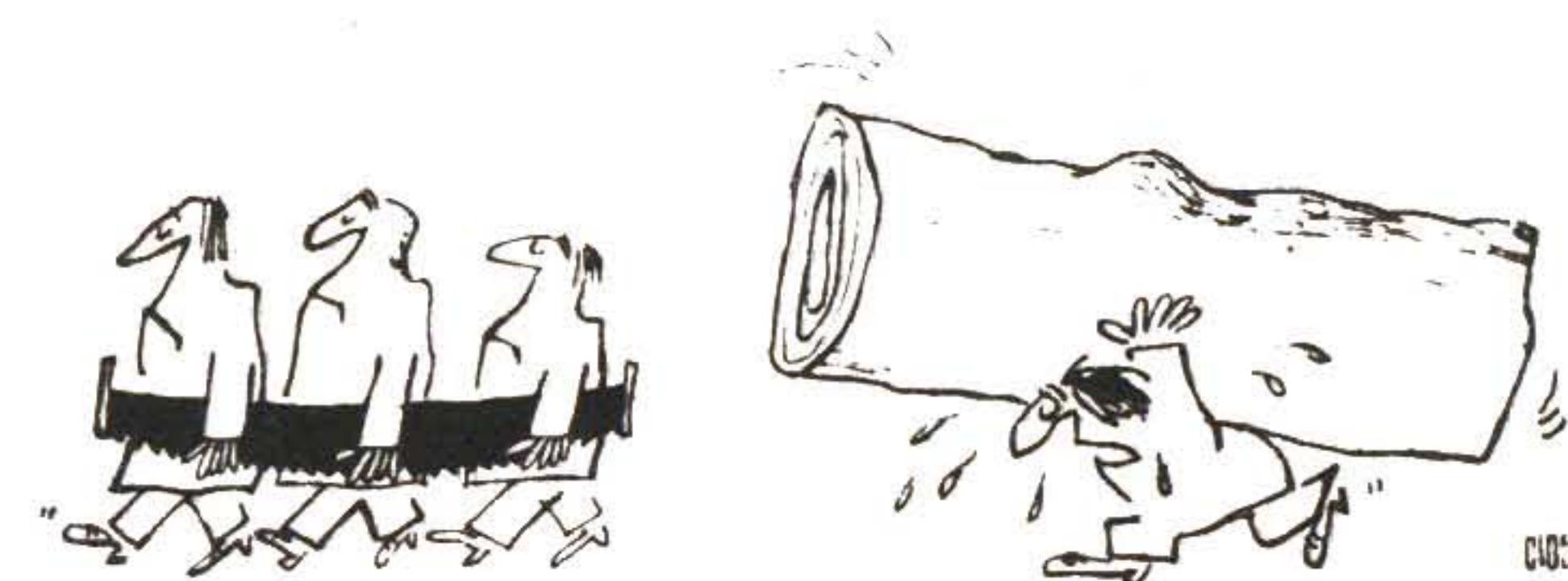

— Ти ще не присідала: збігай по сигарети.

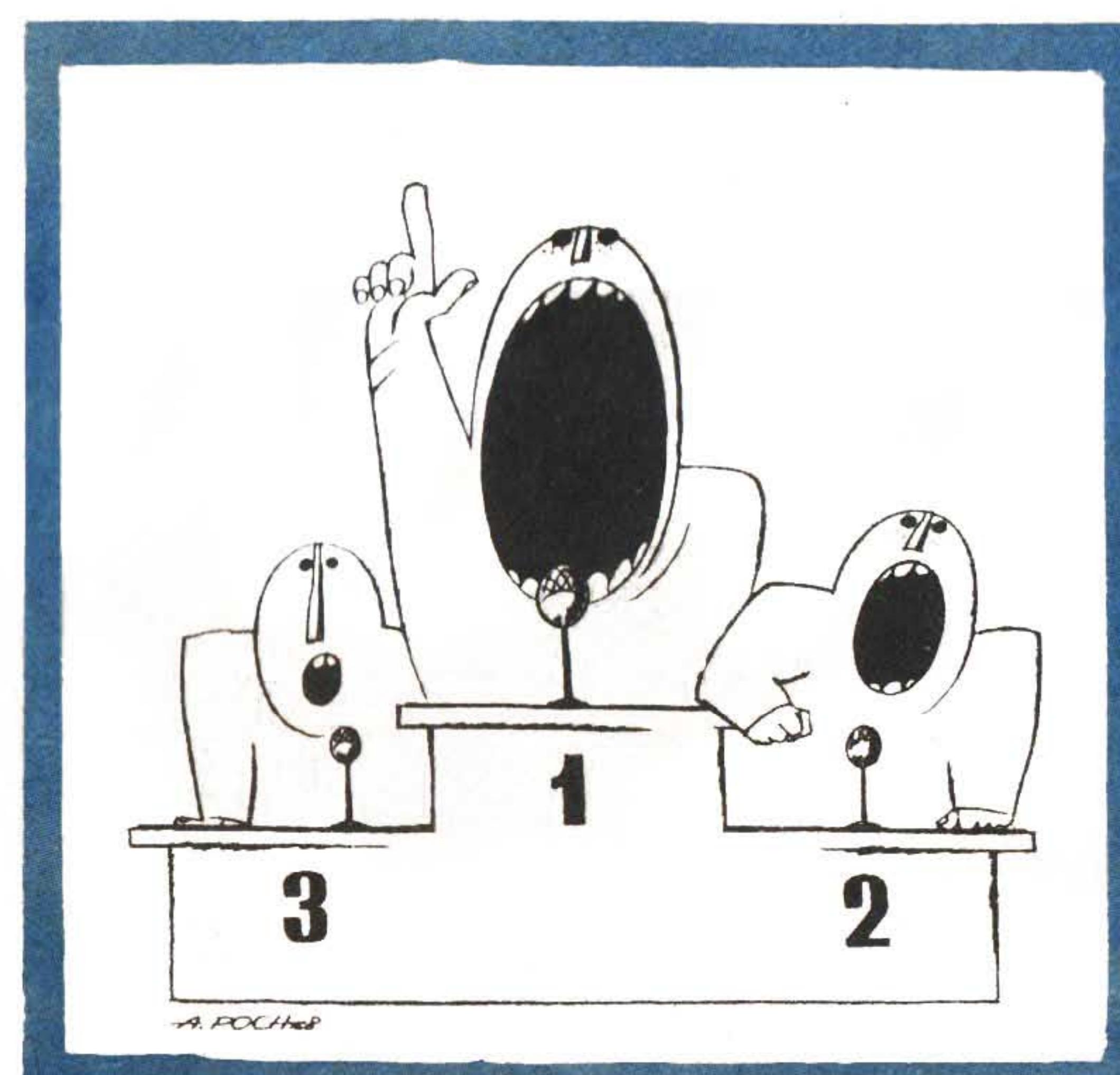
ПРИНЦИПОВИЙ

— Віднині ми проводитимемо раптові ре-візії кожного 25 числа!

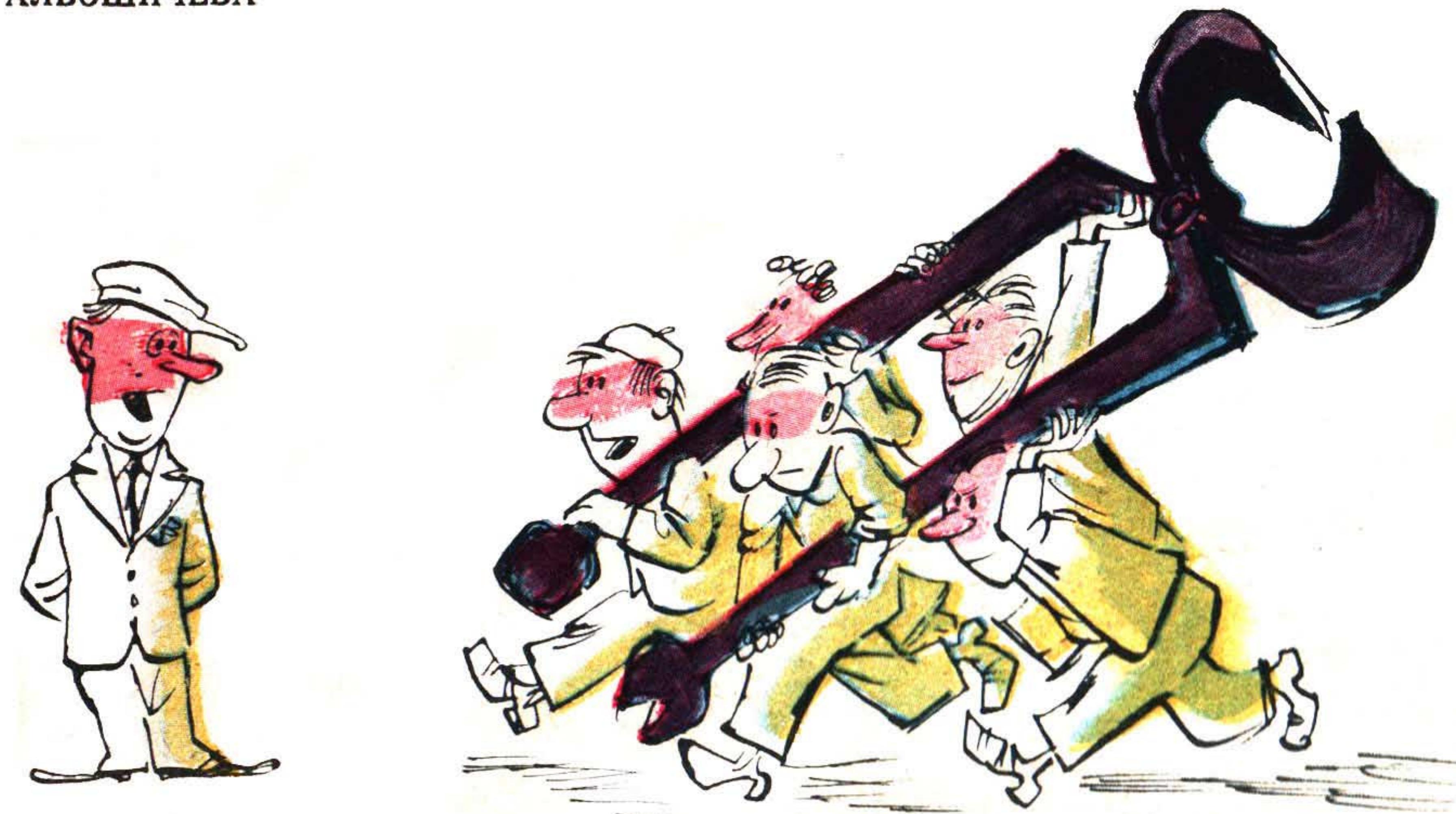
Розподіл праці.

Без слів.

— Дуже цікава книжка, багато сто-рінок я полила слізми.
— Видно, що ви їй витирали їх...

— Ви куди?
— Витягати бригаду Іваненка з відсталих...

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«ОГОЛОШЕННЯ

Кому нада харош мотоцикл близ заднього коліса і фари прийдуть у неділю по адр.

ул. Шевченко 17.»

Надіслав М. ЧАЙКІН.

«Шофер Марцінковський М. П. пройшов 20 тисяч кілометрів без капітального ремонту».

(Напис на дощі пошани).

Надіслав В. ЯКОВИШИН.

«Я вважаю рішення районної інспекції держстраху про відмову мені виплати страхового відшкодування неправильним так, як в ліквідації пожежі виновна пожежна команда».

(Із скарги).

«Старостенко А. М., сторож лісоскладу, в другій половині ночі був у нетверезому стані. Відв'язав сторожову собаку від складу і прив'язав до сторожової будки для охорони самого себе. Тим самим порушив статут сторожової служби».

(З наказу).

«В понеділок о 6 годині вечора в червоному куточку буде проводити консультацію лікар про хвороби вуха—горла—носа».

В бажаючих будуть оглянуті їхні носо-дихальні частини тіла».

(З оголошення).

«Виставка квітів —
Запрошується всі квітководи — в горщиках і
на зріз».

(З оголошення).

Зібрав М. БІЛОКРИНИЦЬКИЙ.

с. Горобіївка
Бориспільського району
Київської області.

«Приймаю на квартиру двох студентків жен-
ського пола.

В комнаті газ и вода».

(З об'яві).

Надіслав Д. КОВТОК.

с. Нижній Березів
Косівського району
Івано-Франківської області.

«В клубі було холодно, непалено, мороз по стінах світився. Було кіно, об'явлена на 7 год. вечора, а вона прийшла в 8 год. За цей час молодь скучилася в куточку, тай хто чим, щоб зігрітися, хто співав пісні, хто розказував анекdoti, а де-хто випивши почав підтягувати релігійні пісні. В цей час вона прийшла, кіномеханік, і зробила з муhi слова. А нічого не було».

(Із пояснювальної записки).

Надіслава М. КОЗЛОВСЬКА.

с. Івано-Франкове
Яворівського району
Львівської області.

Хороша річ автосифон. Залив його звичайно водою, підключив балончик з газом, і готово — маєш газовану воду.

Маєш — коли в балончику є газ. А він, на превеликий жаль, не завжди є у тих балончиках, які випускає Харківський завод «Металопутремонт». Дуже часто вони бувають заправлені газом тільки наполовину, а ще частіше — зовсім пусті.

З чого б це, Перче? Невже, керівникам за-воду і робити більше нічого, як переливати з пустого в порожнє?

В. МУДРИК.

м. Христинівка
Черкаської області.

Якщо надумаєш до нас у Херсон завітати, то для такої оказії висилаю тобі план-схему нашого міста. Один із 33 тисяч примірників. (Таким тиражем республіканське видавництво «Мистецтво» його між людьми пустило).

З того плану дізнаєшся, що за останні роки Херсон не розрісся, а поменшав. Тепер у ньому є тільки 20 вулиць, та й то одна — 12-та Лівнічна — умовно: в списку значиться, а на плані — нема.

Нема також у Херсоні аеропорту, Палацу культури суднобудівельників, Інтерклубу моряків, гробниці Потьомкіна, залишків старовинної турецької фортеці та ще багато чого, на що ти, херсонців наслухавшись, може, подивитися захочеш.

Отож, щоб не блукав ти марно по Херсону, висилаю план-схему. Подивися на нього й по-далі занинь. Тоді у Херсоні не заблудиш і все, що побачити захочеш, — побачиш. Може, навіть творців того недолугого плану-схеми побачити пощасти. Якщо не в Херсоні, то, може, у Києві.

Г. СИГОЛАЄВ.

м. Херсон.

Відомо, що енергетики народ енергійний і дужий. Але не завжди. У нас, у Дніпродзержинську, ціле селище енергетиків женеться за одним автобусом, і — хоч би що! Духу не вистачає. Бо появляється він у нас тільки тоді, коли того хоче ліва нога начальника автопарку. А нога ця, як ми переконалися, дуже і дуже примхлива. Отож надії на зустріч з автобусом у нас майже ніякої.

Єдина надія — на тебе, Перче. Може, хоч ти своєю енергійним втручанням влаштуєш нам побачення з автобусом?

I. МОЛДАВАН.

м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області.

Ось яку задачу примушує нас розв'язувати Вінницька контора «Укроптгалантереї». Контора регулярно постачає Гайсинській міжрайбазі облспоживспілки парфумерні товари. Але при звірці наявного товару з накладними в контейнерах дуже часто не вистачає то двох-трьох тюбиків зубної пасті, то пари фланонів одеколону, то кількох тюбиків крему. А недавно з контейнера № Р-62633 хтозна куди поділося 40 фланонів одеколону «Русский лес». На наші настінні прохання дослать нестачу, з контори кожного разу відповідають, що вони, мовляв, ніякої нестачі не визнають, бо, бачите, «на складі лишків не виявлено». (За рік їх уже набралося на кілька сот нарбованців!).

А може, Перче, розв'язуючи задачу, на складі треба шукати не лишки, а шапку? Добре придивитися, на кому вона горить, якщо всі контейнери прибувають у Гайсин з цілими пломбами і з дрібною нестачею.

ВІЛЬКІС (головний бухгалтер бази),
РЕХТЕР (завкладом),
БАРАНОВСЬКА
(товарознавець).

Вінницька область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Доярки колгоспу «Зоря комунізму» (Полтавська область) поскаржилися у листі на те, що Миргородський радіовузол ще весною 1967 року підвів до їхніх ферм радіолінію, але чому досі її не підключає. Цього листа було опубліковано у «Перці» № 20 за 1968 рік.

Секретар Миргородського району КП України т. Радян сповістив редакцію, що районом вжив в заходів до забезпечення радіомовлення на всіх фермах цього колгоспу.

★ Батьки, що купували своїм дітям дитячі велосипеди Донецького велозаводу, часто скаржилися на їхню низку якість. Про це розповідалося в замітці «На одному колесі» («Перець» № 21 за минулий рік).

Секретар Донецького міському КП України т. Дранко повідомив, що замітку обговорено в партійній організації та на робітничих зборах велозаводу.

Для поліпшення якості продукції на велозаводі проводиться реконструкція основного цеху, встановлюється нове обладнання, впроваджується нова технологія, змінюються кадри.

★ У № 23 журналу за 1968 рік було вміщено листа про те, що колгосп імені Ілліча (Черкаська область) не може дочекатися, коли нарешті Сакське об'єднане залізничне господарство відвантажить заготовлений колгоспом і вивезений на залізничну станцію камінь-черепашник.

Як повідомив керуючий трестом «Кримбуддеталь» т. Брянов, керівництву Сакського об'єднаного залізничного господарства дано вказівку відвантажити колгоспові ім. Ілліча 17 тисяч штук каменю-черепашника у I кварталі ц. р.

За недовантаження вивезено каменю начальника Сакського об'єднаного залізничного господарства т. Дорофеєва переведено на нижчу посаду.

Мал. А. СВИНЦОВА

Без слів.

Радіосигнали загадкового походження виявлено на асфальтовій дорозі, що веде з села Таврії до села Переможного. Як з'ясувалося, з-під асфальту піде радіоімпульси кабель, пошматовані ще в липні 1968 року Механізаторами колгоспу «Таврія», коли вони робили насип під майбутню дорогу.

З пошкодженням кабеля оніміли репродуктори в хатах колгоспників двох сусідніх сіл, — усі радіосигнали поглинає земля. На самопочутті голови колгоспу «Таврія» це, однак, анітрохи не позначилося. Бо сигнали знизу до його свідомості, очевидно, не дуже швидко доходять. Куди більш інтенсивно доходять сигналі згори.

В. БОЖЧЕНКО.

Токмацький район
Запорізької області.

Не секрет, що колекціонування в моді. Є люди, які колекціонують найнесподіваніші речі. То, може, ти знаєш таких, що збирати рідкісні меблі? Якби ти, Перче, дав нам адресу тако-го колекціонера, то зробив би велике діло. По-перше, колекціонер би тобі дякував. Бо шафи виробництва Євпаторійської мебльової фабрики, які б ми йому запропонували, мають таїні архічній вигляд — хоч у музеї виставляй. По-друге, допоміг би нам позбутися речі, які не тільки відлякують, а й купи не тримається: за кілька днів одвалюються дверцята!

А. ЗАХАРЧЕНКО,
В. ГУЗЬ,
М. КАТКОВ
та інші.

м. Євпаторія
Кримської області.

Не той масштаб

Просто з залізничного вокзалу я рушив в екскурсію по місту. Попилю вдихаючи свіже запорізьке повітря й наспівуючи відповідну моментові пісню «Гей, гуляв козак-запорожець...», я вийшов на широкий проспект. І тут примхлива доля завдала мені несподіваного й підступного удара. На стіні найближчого будинку я з жахом прочитав: «Мелітопольський спеціалізований трест м'ясо-молочних радгоспів».

«Спокійно, Гордію, — подумав я. — Не втрачай свідомості. Тримайся мужньо й тверезо поміркуй, як це, ідути в Запоріжжя, ти потрапив до Мелітополя. Може, не в той поїзд сів? А може машиніст вирішив завернути сюди, щоб провідати тещу? Та що б там не було, треба швидше вибиратися звідси, бо щось мені ця історія не подобається...»

Не встиг я отак подумати й заспокоїтись, як рука долі завдала мені ще більш дошкульного удара. Я побачив другу вивіску: «Хортицький трест овоче-молочних радгоспів». Отже, це не Запоріжжя і навіть не Мелітополь, а Хортиця!

— Все, товаришу Вареник, — скорботно сказав я. — Допрацювався. Дійшов до ручки. Сьогодні марити почав, а завтра, дивись, група товаришів напише: «Невблаганна смерть вирвала з наших рядів...»

Я заридав і вже зібрався було кинутися до телефону-автомата, щоб викликати швидку допомогу й віддати себе в руки дужих санітарів, коли з дверей, над якими єхидно поблизували фатальні вивіски, вишло двоє чоловіків із портфелями та незатъмареними очима.

— Братці! — заволав я і припав до їхніх широких грудей. — Врятуйте! Не дайте загинути чесному трудівникові. Благаю: скажіть, де я?

— У Запоріжжі, де ж іще, — сказали вони, видираючись із моїх обіймів. — А в чому, власне, річ?

— Так це таки Запоріжжя! — зрадів я. — Тоді звідки тут узялися Мелітопольський і Хортицький трести? Вони ж мусять бути поблизче до своїх радгоспів.

— А ви хочете, щоб ми сиділи в Мелітополі й Хортиці? — в свою чергу запитали чоловіки. — Врахуйте, що нам краще знати, звідки зручніше керувати виробництвом: з периферії чи з центра.

І директор Мелітопольського тресту Микола Степанович Помазан та директор Хортицького — Микола Семенович Кот сердито покинули мене.

Та я на них не ображаюсь. Головне — я здоровий, і все стало на свої місця. Ну, а щодо того, звідки зручніше керувати, то ім таки й справді видніше. Що не кажіть, а в центрі краще. Масштабніше. Та й авторитету більше.

Мал. І. КОГАНА

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Журнал «Перець» № 11 (813)
(на українському языку).

БФ 16038.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-za.livejournal.com/>

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Здано до набору 7.V.1969 р. Підписано до друку 21.V.1969 р.
Папір 70×108½. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Для телеграм: Київ, Перець.

Ціна 24 коп. на місяць.

Зам. 02414. Тираж 1.800.000 прим.

Загулявся...

ВИСОКОВОЛЬТНА ДІЛЬБА

Коли ініціативні мешканці комунальної квартири починають за допомогою персональних лічильників ділити хатню електромережу на кілька частин, це ще можна зrozуміти. Громадян тероризують залишки дрібновласницьких інстинктів. У таких випадках серед відсталих сусідів проводиться відповідна роз'яснювальна робота. Інколи їх навіть таврюють фейлетонами.

А що робити, коли електромережу ділять у більш солідних масштабах і при цьому доводять, що від такого заходу виграють інтереси держави? І, хоч уже наступного дня всім стає зрозуміло, що інтереси держави не тільки не виграють, а навпаки — програють, ніхто не поспішає відновити статус-кво й водночас закликати моторних реформаторів не приймати надалі подібних рішень.

Ні, не поспішають до Балти гінці з сонячної Одеси, щоб урочисто сповістити про те, що статус-кво відновлено і район знову матиме свою електромережу. Марно вдивляються засмучені балтяни в бік чорноморського узбережжя. Не з'являються в голубих далах омріяні постаті керівників «Одесаенерго» — В. В. Шутя та Одеського енергоуправління сільського господарства — Г. І. Каліченка.

Правда, керівників теж можна зрозуміти. Ділти все ж таки було легше. Одну частину балтської електромережі запросто приєднали до Котовська (відомство В. В. Шутя), ще дві — до Кодимського та Савранського районів (парафія

Г. І. Каліченка). Власне, самі електролінії продовжували фізично існувати в Балтському районі, але керівництво ними перейшло до трох названих.

Водночас розпорошили місцеве електрогосподарство: перестали існувати трансформаторна майстерня, лабораторія по перевірці трансформаторного масла, дизельна електростанція та інше. Тепер, щоб відремонтувати трансформатор, його доводиться везти в Дубосари (150 км) або в Одесу (200 км); електролічильники можна полагодити лише в Котовську (добре, що до нього значно більше).

Але то все дрібниці порівняно з проблемами, які виникають, коли треба підключити до електромережі новий об'єкт. Місяцями досвідчені ходаки з чоловитними благають про це своїх іногородніх господарів. Так було, приміром, з підстанціями «Міжколгоспляхбуду», лісгоспзагу й навіть із такими надпотужними об'єктами, як кафе, ресторан та готель.

Ні, не поспішають до Балти високі гінці. Навіщо? Товариші Каліченко і Шутя глибоко переконані, що інтереси держави у даній ситуації цілком і повністю враховані, а перспективи розвитку електромережі за допомогою таких реформ — грандіозні. Так що нічого натякати на мешканців комунальної квартири з їх персональними лічильниками.

О. РІЗНИКІВ.

м. Балта
Одеської області.

СМІШИНКИ

Розповідаючи про космічні польоти, лектор раз у раз попадав пальцем у небо.

Щоб дістати в цьому магазині лавсанові штани, треба народитись у сорочці.

Питання заготівлі льоду залишилось на точці замерзання.

Касирка зробила розтрату, не відходячи від каси.

В музичному ансамблі першу скрипку грав барабан.

План медозбору колгосп виконав випадково: у бджіл був медовий місяць.

І. ГАУХМАН.

м. Херсон.

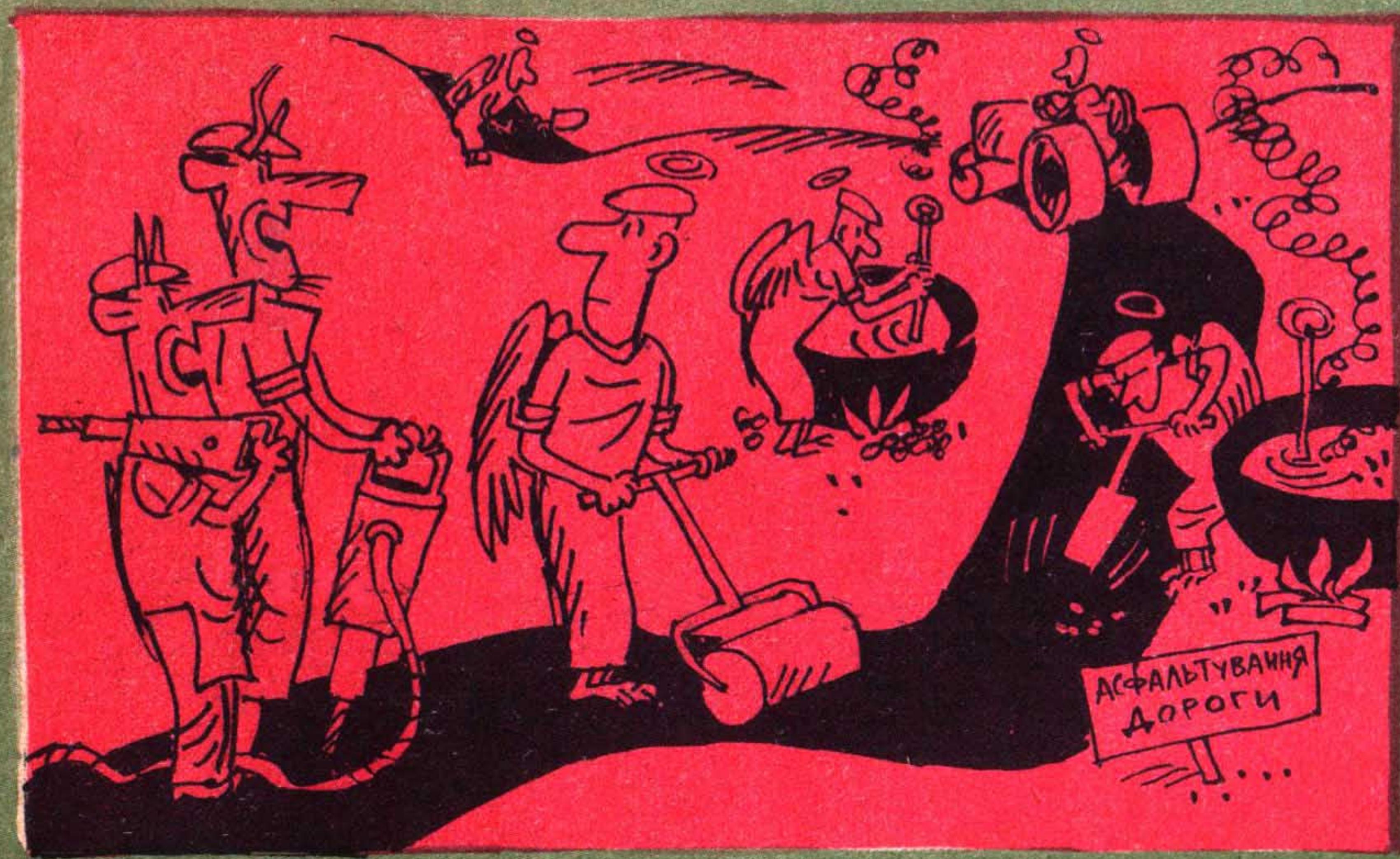
— А вам ще якого чорта треба??!

— Підкинь ще трохи дров: низько беруть.

Реакція нечестивих.

— Забираїтесь геть із своїми казанами, ми тут будемо рити траншею для нафтопроводу в пекло!

— Щоб не їли дарма хліба, то я їх використовую, як хімічну авіацію.

— Якщо виженете мене з раю, я напиши богові, що у вас занедбана виховна робота!

Без слів.

— Держіть браконьєра!